

บทนำ

รัตติกาลโรยตัวห่มคลุมสรรพสิ่งในห้องกว้างจนมืดมิด ความสว่างเดียวมีเพียงแสงจากหน้าจอคอมพิวเตอร์ตั้งโต๊ะส่องให้พอเห็นใบหน้าคมคายของคนที่นั่งเบื้องหน้าอย่างเลื่อนราง ดูสิกลับ...ทว่าน่าค้นหา

เสียงแกรกรากจากการขยับเคลื่อนของนิ้วทั้งสิบไหลเลื่อนไปบนแป้นพิมพ์ต่อเนื่องราวกับเสียงจิ้งหะกลองอีกทีก็ ดวงตาหลังแว่นไม่แม้แต่หลบมองตำแหน่งตัวอักษร เพราะเชี่ยวชาญและชำนาญการพิมพ์ข้อความด้วยความเร็วประหนึ่งรั้วปีนกล ในคลองจักษ์มีเพียงตัวอักษรมากมายที่ถูกสรรค์สร้างต่อกันกลายเป็นคำ เป็นประโยค เป็นบทความ

ข้อมูลทางวิชาการต่างๆ นานาถูกประมวลผลในสมอง ก่อนกลั่นกรองออกมาเป็นคำตอบที่ผู้ถามปรารถนาใครรู้ แม้มีผู้เสนอตนไขกุญแจแห่งคำถามนั้นให้ หากแต่ดูเหมือนผู้ถามจะรอคำตอบจากชายผู้นั้นเพียงคนเดียว

เสียงเสียวลง สิ่งที่ตั้งใจพิมพ์ลุล่วงสำเร็จตามประสงค์ สายตากวาดไล่ทวนทุกประโยคเพื่อตรวจสอบ จนเมื่อเห็นว่าไม่มีข้อบกพร่องหรือจุดอ่อน

โต มุมปากจึงยกยิ้มเล็กน้อยก่อนกดปุ่ม 'ENTER' ส่งประโยคนั้นให้ไปปรากฏในช่องคอมเมนต์ของกระทู้คำถามจากเว็บบอร์ดชื่อดัง

ไม่นานนัก ข้อความตอบกลับในคอมเมนต์นั้นท่วมทับด้วยคำชื่นชม เยินยอ ยกย่องในความปรารถนาเปรี๊ยะของมันสมอง ที่คิดหาหนทางแก้ปัญหา ซับซ้อนได้อย่างแยบคาย หลายคนไม่แปลกใจกับคำตอบที่เห็น เพราะขนานนามเขาในใจว่า 'ดอกเตอร์' มานานเนิ่นแล้ว

แสงไฟส่องวาบที่ม่านหน้าต่าง เสียงเครื่องยนตร์รถคำรามกระหึ่มดังโกลั้เข้ามา ก่อนเสียงนั้นจะกึ่งค้างอยู่ครู่หนึ่งแล้วเงียบหายไป

เขาไม่แม่แต่จะลุกไปเลิกม่านดู เพราะรู้อยู่แล้วว่าเวลาตึกส่งตเช่นนี้ ผู้ที่เพิ่งกลับมาถึงบ้านคือพ่อบังเกิดเกล้าที่งานรัดตัวจนแทบไม่มีเวลาปฏิสัมพันธ์กับผู้ใด แม้กระทั่งคนในครอบครัว

ชายหนุ่มหาได้สนใจไม่ เขายังคงไล่สายตาอ่านคอมเมนต์ตอบที่เรียงรายเป็นหางว่าว

เข้มนาฬิกาเลยล่วงวันใหม่มากกว่าชั่วโมง ความง่วงงันรุกคืบเข้าครอบครองห้วงสำนึกจนต้องยกมือขึ้นนวดสันจมูก เมื่อตกเป็นฝ่ายปราชัยต่อความง่วงนั้น เขาจึงปิดเครื่องคอมพิวเตอร์ และเดินลากขาขึ้นเตียงราวกับการใช้สมองอย่างหนักหน่วงครานี้สูบเอาเรี่ยวแรงทิ้งร้างไปจนสิ้น

ปิยภัทรถอดแวนวางไว้บนโต๊ะข้างเตียง ก่อนปิดเปลือกตา ลากตัวเองเข้าสู่นิทรารมณ์อย่างง่ายดาย

๑

“We are TNU get up get up, Tourist get up, We are Tourist get up get up, HTM... HTM... HTM HTM HTM HTM tourist hey!”

แก้วหูแทบแต่นระบ่ำ เมื่อรุ่นน้องในคณะวิ่งกรูกันเข้ามาล้อมรอบ ตัวเธอและกอดคอกันเป็นวง ก่อนค้อมร่างลงมาดูจำหน้า ปากเปล่งเสียงร้องเพลงบูมดังกระหึ่มชนิดที่ไม่ต้องฟังไมโครโฟนหรือเครื่องขยายเสียง ก็คงดังไปถึงประตูรั้วมหาวิทยาลัย

หญิงสาวในชุดครุยสีดำ ปกคอและแถบยาวที่แขนเป็นสีฟ้า แม่คราแรกจะตกใจที่ถูกล้อมหน้าล้อมหลังอย่างกะทันหัน แต่เมื่อรับรู้ถึงสถานการณ์ จึงอดไม่ได้ที่จะโยกตัวตามจังหวะคึกคักจากเสียงเพลงที่รุ่นน้องพร้อมใจกันร้อง ทำเต้นประหลาดพิสดารเรียกรอยยิ้ม ส่งให้หน้าหวานที่ประดับด้วยดวงตากกลมโต จมูกโด่งได้รูป และริมฝีปากบางสีชมพู นั้นยิ่งหวานขึ้นไปอีก ชนิดที่ชายใดเห็นเป็นต้องหยุดมองไม่วางตา

หัวใจเธออึดอึด แผ่นกระดาษในมือเปรียบเสมือนเครื่องยืนยัน

ความสำเร็จในช่วงชีวิตหนึ่ง เธอที่ทุ่มเทมุ่งมั่นตั้งใจเรียนเพื่อหวังนำใบปริญญาณีมาให้พ่อแม่ได้ภาคภูมิใจ รู้สึกตื่นตันจนไม่อาจถ่ายถอดออกมาเป็นคำพูดได้

เพราะมีข้อความต่อท้ายคณะที่ศึกษาว่า ‘เกียรตินิยมอันดับหนึ่ง’ พ่วงมาด้วย

รุ่นน้องที่ภูมิใจให้เธอเสร็จมองหาเป้าหมายต่อไป และกรูกันไปซ่ายที่ขวาทิตามสัญญาของผู้นำ หญิงสาวเมื่อเป็นอิสระจึงเบียดกายเดินแทรกฝูงชนที่อื้อกันแน่นขนัดมายังหน้าลานน้ำพุที่ตั้งอยู่หน้าทางเข้ามหาวิทยาลัยไทยนคร มหาวิทยาลัยเอกชนอันดับต้นๆ ของประเทศ

ชะง้อชะง่างไปรอบๆ พลังที่ตามมาองหา ปกติมหาวิทยาลัยแห่งนี้ก็คลาคล่ำไปด้วยผู้คนทั้งนักศึกษา อาจารย์ และผู้ปกครองอยู่แล้ว ยิ่งวันนี้มีพิธีมอบปริญญาบัตร มองจากมุมสูงจึงเหมือนมีฝูงมดรวมตอมเศษอาหารแทบไม่มีที่ว่างสำหรับทางเดิน

การจะหาใครสักคนโดยไร้เครื่องมื่อสื่อสารแบบนี้ ยิ่งยากดุงดมเข็มในมหาสมุทร

“มาแล้วๆ รอนานไหมโซ” เสียงตะโกนแข่งกับเสียงแซ่ซู่โดยรอบเรียกใบหน้าหญิงสาวให้หันขวับไปมอง

ร่างสูงโปร่งของชายหนุ่มในชุดครุยแบบเดียวกันเดินแหวกฝูงชนตรงมาหา ผิวขาวจัดกับดวงตาเรียวรีบ่งบอกเชื้อชาติ เด็ดแรงแชนี้ทำให้หน้าที่ยกติดขาวซีดราวกระดาษถ่ายเอกสารแดงเรื่อขึ้น ยังมีคนยืนขวางทางทำให้ยากแก่การฝ่าเข้าไปถึงหญิงสาวที่เป็นเป้าหมาย เขายังกระพืดกระพืดส่งให้ใบหน้าแดงจัดจนดูน่าขัน

แม้ไม่อาจพูดได้เต็มปากว่าคนที่รอมิใช่เขา แต่กระนั้นหญิงสาวผู้ถูกเรียกก็อดใจขึ้นไม่ได้ เนื่องด้วยเธอฝากโทรศัพท์ที่มีถือไว้กับญาติของเพื่อนสนิทคนนี้

“คุณพ่อคุณแม่ยังไม่มาหรือจะหนูโซ”

หญิงวัยกลางคนที่เดินตามหลังชายหนุ่มมาอย่างลึกลับทุกเลหน้าแดง เพราะความร้อนไม่แพ้กัน มือข้างหนึ่งถือพัดแบบมีด้ามใบไม้ใหญ่ ส่วนอีกข้างแบกหัวถุงพลาสติกบรรจุข้าวของมากมาย ทั้งตุ๊กตา ช่อดอกไม้ ของขวัญต่างๆ ที่ลูกชายได้รับ รวมถึงของใช้ส่วนตัวของหญิงสาวที่ฝากไว้กับตน เช่นเดียวกับสามีที่เดินตามหลังมาอย่างสงบเสถียร สองมือพะรุงพะรังด้วยสัมภาระจำนวนไม่แพ้กัน

“ยังเลยคะ พ่อกับแม่ไม่ได้โทร. หาหนูเลยเหรอคะ”

โซ หรือซานีสตา บันชิตหมาตๆ จากสาขาวิชาการจัดการการท่องเที่ยวและการโรงแรมรู้สึกแปลกใจเป็นอย่างมาก เพราะจนถึงตอนนี้พ่อกับแม่ของเธอยังเดินทางมาไม่ถึงมหาวิทยาลัย ซ้ำยังไม่ติดต่อมาอีกด้วย

“มัก็ดูโทรศัพท์หนูตลอดเลยนะ ไม่เห็นมีสายเข้าเลย” พุดพลง ยื่นโทรศัพท์มือถือให้หญิงสาว

“หรือโทรศัพท์พ่อกับแม่ไซจะเบตหมด เตียวเราไปห้องประชาสัมพันธ์ให้เขาประกาศเรียกให้ใหม่ เมื่อท่านมาถึงแล้วและหาไซไม่เจอ”

“รีบไปเลยอาตี ร้อนๆ แบบนี้เดินนานๆ เข้า เตียวพ่อแม่หนูไซอจะเป็นลมเป็นแล้งไป”

ชายหนุ่มหันมาแหวใส่แม่ “โธ่! ม้า บอกก็ครั้งก็หนแล้วว่หนูชื่ออาเธอร์ เรียกตั้ๆ อยู่หนึ้นแหละ อายคนอื่นเขาหมด”

“อะไรกันวะลื้อนี้ อ้าวก็เรียกลื้ออาตีมาตั้งแต่ตื่นเท่าฝาหอยแครง พอตื่นโตกว่าฝาหอยเชลล์ ทำเป็นกระเดะให้เรียกอาทงอาเธอร์ หนึ่เพิงเลอ!^๑”

ยิ่งโมโหยิ่งไววยวย ยิ่งไววยวยก็ยิ่งพูดไทยคำจีนคำจนหนุ่มตักุมขมับแต่เมื่อนึกได้ว่าเพื่อนสาวกำลังร้อนใจ จึงลดความสนใจจากบุพการีแล้วทำตามที่ได้ชั้นอาสาเอาไว้

ไม่ทันได้ก้าว เสียงโทรศัพท์มือถือของโซก็ดังขึ้นพอดี หญิงสาว

^๑ หนึ่เพิงเลอ แปลว่า คุณบ้าไปแล้ว

เมื่อเห็นชื่อผู้โทร. เข้ามาก็ยิ้มได้

“ฮัลโหลคะแม่ อยู่ไหนแล้วคะ หนูรออยู่ตรงหน้าพูน้ามหาลัยคะ”

เสียบไปครู่หนึ่ง ก่อนดวงตาเธอจะเบิกกว้างอย่างตระหนก

“โรงพยาบาล! ใครเป็นอะไรคะ”

ได้ยินเท่านั้น ต่อให้ไม่อาจฟังบทสนทนาได้ครบทุกประโยค ก็พอดคาดเดาเรื่องราวที่เกิดขึ้นได้

“คะ หนูจะรีบไปเดี๋ยวนี้ละคะ”

โซลนลานจนลืมไปเสียทุกอย่าง กระทั่งกุญแจรถยนต์ในกระเป๋าสะพายที่ฝากพ่อของอาเธอร์ถือไว้ ยังลืมว่าต้องนำไปด้วย

มือใหญ่ของเพื่อนชายคว้าหมับที่ข้อมือเรียว สีหน้าแวตอาเธอร์แสดงความเป็นห่วงอย่างชัดเจน

“ไปรถเราดีกว่า กำลังตกใจแบบนี้ขับรถไปเองเดี๋ยวไปไม่ถึงโรงพยาบาลกันพอดี”

โซเพิ่งได้สติ มองอาเธอร์อย่างขอบคุณ ก่อนปล่อยให้เพื่อนกึ่งจูงกึ่งลากแหวกฝูงคนตัดผ่านสนามหญ้าที่มีเหล่าบัณฑิตเลือกซุ้ม เลือกมุมเลือกทำเลสวยๆ เพื่อถ่ายรูปเก็บไว้เป็นความทรงจำส่วนหนึ่งของชีวิต ลานจอดรถแม้อยู่ด้านหลังมหาวิทยาลัย แต่เคราะห์ดีที่สถานศึกษานี้มีประตูเข้าออกถึงสี่ด้าน สามารถเลี่ยงประตูหน้าซึ่งการจราจรเกือบเป็นอัมพาตได้

ปริญญาบัตร เกียรตินิยม วินาทีนี้สิ่งเหล่านี้ไม่อยู่ในห่วงคำนึงของโซเลยสักนิด ความปรารถนาเดียวมีเพียงความปลอดภัยของผู้เป็นพ่อเท่านั้น

กว่าจะฝ่ารถติดใจกลางกรุงเทพฯ มาถึงโรงพยาบาล ก็ทำเอาโซร้อนใจจนนั่งกระสับกระส่ายพลิกไปพลิกมารอบที่ร้อยเห็นจะได้ เมื่อถึงหน้าอาคารตามข้อมูลที่แม่บอก โซก็รีบกระโจนลงจากรถ โดยไม่สนอาเธอร์ที่ต้องขับไปหาที่จอด รองเท้าส้นสูงทำให้หญิงสาววิ่งอย่างทุลักทุเล เมื่อถึงหน้าห้องหมายเลข ๔๑๒ ซึ่งมีป้ายติดอยู่หน้าห้องผู้ป่วยระบุชื่อ ‘นันทวัฒน์

ไพศาลเอี่ยมสกุล' มีอบางก็ผลักบานประตูเข้าไปในห้องทันที

หญิงสาวหน้าซีดเผือดเมื่อเห็นผ้าพันรอบศีรษะพ่อ แสดงถึงความหนักหนาของบาดแผล ดวงตาสองข้างปูดโปนเป็นสีม่วงคล้ำ หัวโอบหน้ามีทั้งรอยช้ำและแผลเต็มไปหมดจนแทบจำสภาพหน้าเดิมไม่ได้ เช่นเดียวกับแขนขาที่มีผ้าพันแผลปิดเอาไว้หลายส่วน

“แม่คะ! ใครทำพ่อคะ ทำไมถึงเกิดเรื่องแบบนี้ได้”

หญิงวัยกลางคนที่ยืนอยู่ข้างเตียงหันขวับมามอง เมื่อเห็นลูกสาวทำหน้าตาที่แตก ส่งหยาดน้ำใสให้ไหลพรังพรูอย่างไม่อาจกลั้น

“พ่อปลอดภัยแล้วลูก แต่...โซ แม่...” รวากับมีบางสิ่งอัดอั้นอยู่ในใจ ไม่อาจบอก ผู้เป็นแม่ทำเพียงร้องไห้และกอดลูกสาวไว้แน่น

“ใจเย็นๆ นะคะแม่ ค่อยๆ เล่าให้โซฟังว่าเกิดอะไรขึ้น ทำไมพ่อถึงโดนทำร้ายแบบนี้”

เวลาเพียงครู่แต่เสมือนนานชั่วกัลป์ โซตั้งใจรออย่างอดทน รอให้แม่หายสะอื้นให้และคลายความตระหนกตกใจเสียก่อน หญิงสาวจึงประคองร่างผู้เป็นแม่นั่งลงที่โซพาด้านข้าง ก่อนมองโอบหน้าที่ดูราวกับจะชะลางไปหลายปี แววดาหัวนั้นโหวบออกซัดว่ามีเรื่องใหญ่บางอย่างที่ปิดซ่อนเอาไว้โดยที่เธอไม่เคยรู้มาก่อน

“พ่อถูกใครทำร้ายคะ เราไปแจ้งตำรวจกันเถอะคะ”

“พ่อเขา...” ดาซึ่งในสมองนางคนธรรพ์ทำงานอย่างหนักหน่วงนำหนักโยกไปซ้ายทีขวาที ระหว่างการเก็บงำความลับเอาไว้กับบอกความจริงให้ลูกสาวรู้

แต่เมื่อเรื่องมาถึงขั้นนี้ ข้าคู่ชีวิตยังถูกทำร้ายจนบาดเจ็บเข้าโรงพยาบาล ก็คงเกินกว่าที่เธอจะแบกรับเรื่องทั้งหมดไว้ผู้เดียวอีกต่อไป

“พ่อถูกเจ้าหนัทวงเงิน พ่อไม่มีให้ มันก็ส่งคนมาทำร้าย”

“เจ้าหนั? ทำไมต้องทำกันรุนแรงขนาดนี้ด้วยคะ เราเป็นหนัมันเท่าไรกันเชียว”

เพียงคำถามนี้ หยาดน้ำตาที่เริ่มรินก็หลั่งออกมาอีกครา

“ร่วม...สิบล้านจ๊ะ”

“สิบล้าน!”

โซ๊ะสิ่งตัวลูกพรวดจากโซฟา หญิงสาวยื่นนั่งตัวแข็งที่อราวถูกสาป ให้เป็นก้อนหิน ธุรกิจนำเที่ยวของพ่อกับแม่ดำเนินกิจการมากกว่าสิบปี เธอที่ทำหน้าที่เรียนหนังสืออย่างเดียวเข้าใจดีว่าการทำธุรกิจย่อมมีหนี้สิน การกู้ยืมเงินเป็นเรื่องปกติ แต่เธอไม่คิดและไม่เคยรู้มาก่อนเลยว่าธุรกิจ ประสบปัญหาอย่างหนักจนต้องกู้หนี้ยืมสินจำนวนมหาศาลขนาดนี้

“หมายความว่า บริษัทของเรา...”

ผู้เป็นแม่พยักหน้าช้าๆ ราวกับไร้เรี่ยวแรง สายตามองเหม่อไม่จับ ภาพใดๆ เสมือนตกอยู่ในภวังค์ ความลับที่ปิดบังลูกสาวมาเป็นเวลานาน เมื่อถูกระบายออกมาก็เหมือนได้วางสิ่งที่แบกไว้จนรู้สึกโล่งหวิว ไม่มีแรง จะคิดจะทำสิ่งใดต่อไป

โซ๊ะเองก็เช่นกัน นับแต่เข้าศึกษาในระดับปริญญาตรีก็ออกมาพักอาศัย อยู่ในคอนโดมิเนียมใกล้มหาวิทยาลัยคนเดียวเพราะความสะดวกในการเดินทาง หญิงสาวมีชีวิตความเป็นอยู่สุขสบาย ได้เข้าเรียนมหาวิทยาลัยเอกชน ที่ค่าหน่วยกิตแพงระยับ มีเงินทองจับจ่ายใช้สอยไม่ขาด มีรถยนต์ขับ เสื้อผ้า เครื่องแต่งกาย เครื่องสำอางราคาแพง เพราะเงินที่ได้รับจากพ่อกับแม่ ทุกเดือนมากกว่าที่เพื่อนร่วมชั้นเรียนได้รับหลายเท่า โซ๊ะจึงคิดเอาเองว่าธุรกิจ นำเที่ยวของบริษัทเที่ยวไทยทัวร์ที่บุพการีสร้างขึ้นมาจะมีผลประกอบการที่ดี ไม่มีปัญหาอะไร

อาจเป็นเพราะความรักลูก ไม่ต้องการให้ลูกไม่สบายใจ ประกอบกับ คิดว่าจะสามารถพาธุรกิจของตัวเองข้ามพ้นวิกฤติจนกลับมาดีดังเดิมนั้น ทว่าฉันทันและภรรยาจึงไม่แม้แต่จะปรึกษาบอกความจริงเกี่ยวกับสภาพ ปัญหาที่กำลังประสบให้ลูกสาวรู้แม้แต่น้อย

เพราะความรักแบบผิดๆ นี้เอง กลับเป็นการทำร้ายโซ๊ะอย่างไม่ตั้งใจ

หญิงสาววาดฝันอนาคตไว้อย่างสวยงามว่า เมื่อสำเร็จการศึกษาแถม พ่วงดีกรีเกียรตินิยม จะมาช่วยพ่อแม่บริหารกิจการให้ธุรกิจของครอบครัว เจริญรุ่งเรืองและประสบความสำเร็จมากยิ่งขึ้น จนกลายเป็นธุรกิจนำเที่ยวชื่อดังติดอันดับของประเทศ แต่ฝันนั้นกลับต้องมลายหายไปกลายเป็นเพียง อากาศธาตุ

ประหนึ่งลูกโป่งที่ถูกเป่าจนพอง พลันถูกเข็มที่มระเบิดแตกกระจาย กระจายเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย

มวลอากาศที่อัดแน่นอยู่ภายในล่องลอยหายไปจนสิ้น

อาเธอร์วิ่งกระหืดกระหอบเข้ามาในห้องผู้ป่วย เมื่อเห็นบรรยาอากาศ หนักอึ้งเช่นนั้นทำให้หนุ่มตีไม้กล้าปรึกษาถามอะไร ทำเพียงยืนเงยบๆ อย่าง พยายามเป็นส่วนหนึ่งในสถานการณ์นี้ด้วย

“พวกมันส่งคนมาทำร้ายพ่อแบบนี้ แสดงว่าพ่อกับแม่ก็เงินนอกระบบ มาใช้ไหมคะ” หญิงสาวคาดคั้นด้วยเสียงแผ่วเบาอย่างคนไม่มีแรง

“เงินกู้ธนาคารไม่พอจริงๆ ลูก ตั้งแต่ประเทศเรามีปัญหาเรื่องการเมื่อ มีเหตุรุนแรงจากการประท้วงจนข่าวออกไปใหญ่โตทั่วโลก นักท่องเที่ยว ก็ลดน้อยลง ที่ติดต่อกันก็ยกเลิกไปกว่าครึ่ง พ่อกับแม่พยายามทำโปรโมชั่น ต่างๆ ทั้งโฆษณาประชาสัมพันธ์ ลดราคาแข่งกับเจ้าอื่น แต่ก็ไม่ดีขึ้นเลย พ่อเขาเลยซื้อรถโค้ช^๒และรถตู้รุ่นใหม่ที่หรูหรขึ้น เพราะคิดว่าจะเจาะกลุ่ม ลูกค้าระดับสูง มันต้องใช้เงินมาก จึงไปกู้จากคนปล่อยเงินกู้ที่รู้จักกัน แต่ไม่คิดว่านอกจากแผนที่วางไว้จะล้มเหลวไม่เป็นท่า ใ้เสียเงินก้อนนั้นยัง

^๒ รถยนต์ขนาดใหญ่ประเภทรถบัส สำหรับขนส่งผู้โดยสารที่เดินทางระหว่างเมือง หรือระหว่างประเทศ แตกต่างจากรถบัสที่ออกแบบมาสำหรับการเดินทางในระยะสั้นกว่า มักมีที่เก็บกระเป๋าแยกออกมาจากชั้นเก็บกระเป๋า และมีสิ่งอำนวยความสะดวกสำหรับการเดินทางในระยะยาว เช่น เบาะที่นั่งสะดวกสบาย หรือห้องน้ำ

โหดเหี้ยมขนาดส่งคนมาทำร้ายกันแบบนี้”

พูดจบก็ร้องไห้โฮเสียงดัง โซซึ่งยังตกตะลึงกับความจริงที่ได้รับ ไม่หายทำได้เพียงโอบกอดแม่พลางลูบหลังปลอบโยน

อาเธอร์รับรู้ข้อมูลคร่าวๆ ก็เข้าใจว่าครอบครัวของโซกำลังประสบภาวะวิกฤติหนัก ชายหนุ่มเสนอตัวช่วยเหลือทันที

“คุณป้าเป็นหนี้เท่าไรครับ เดี่ยวผมขอเงินป้ามาให้ยืมก่อน ไว้เมื่อไหร่ค่อยทยอยใช้ก็ได้ครับ”

คนชววรรณคล้ายศีรษะเป็นเชิงปฏิเสธน้ำใจ หรือไม่ก็รู้อยู่แกล้งใจว่าเด็กหนุ่มไม่อาจช่วยเหลือพวกตนได้

“สิบล้านจะ ขอบใจนะอาเธอร์ แต่หนี้ของลุงกับป้าเยอะขนาดนี้คงไม่กล้ารับทวงหรอกจ้ะ”

ถ้าไม่กลัวเสียฟอร์ม หนุ่มต้งเซไปพึ่งผนังอย่างไร้เรี่ยวแรงอีกคนที่คิดว่าอาจจะขอยืมเงินพอกับแม่สักห้าหกแสนเพื่อให้ครอบครัวโซยืม เมื่อรู้จำนวนจริง เงินที่คิดว่า ‘มาก’ สำหรับตนกลายเป็นเพียงเศษเงินไปเลย เมื่อเทียบกับหนี้ที่พ่อแม่ของโซต้องแบกอยู่

ประตูห้องผู้ป่วยเปิดอีกครา ครั้งนี้เป็นหญิงสาวสองคนในชุดนักศึกษาเดินพรวดพราดเข้ามาด้วยสีหน้าตกอกตกใจ

“สวัสดิ์คะคุณแม่ คุณพ่อเป็นอย่างไรบ้างคะ”

สาวผมสั้นหน้าม้าเต๋อท่าทางมั่นใจในตัวเองเอ่ยถาม แม้กิริยาจะกระโดดกระเดกไม่สมหญิง แต่ก็รู้จักสงวนท่าที ไม่พูดจาเสียงดังโหวกเหวกหรือทำท่าตระหนกเกินงาม

“ปลอดภัยแล้วจะดาว ขอบใจนะจ๊ะที่มาเยี่ยมกัน”

ส่วนซาม หญิงสาวผมหยักศกยาวระต้นคอ แม่ไม่พูดอะไร แต่สายตาที่ส่งมาให้แม่ของโซก็แสดงความห่วงใยไม่แพ้กัน

ทั้งสี่เป็นเพื่อนสนิทที่เรียนด้วยกันมาตั้งแต่ระดับมัธยม โซซึ่งเป็นสาวมั่น เรียนเก่งที่สุดในกลุ่ม เลือกรียนสาขาการจัดการการท่องเที่ยวและ

การโรงแรม เพื่อหวังจะนำความรู้มาสานต่อธุรกิจของครอบครัว ทำให้ อาเธอร์ซึ่งแอบชอบเธออยู่ตัดสินใจเรียนที่มหาวิทยาลัยเดียวกันและสาขา วิชาเดียวกันด้วย ส่วนดาวกับซามไม่มีสิ่งใดที่ชอบแน่ชัดอยู่แล้ว ประกอบ กับครอบครัวไม่ได้บังคับว่าต้องเลือกเรียนอะไร จึงเรียนตามๆ กันไป เช่นนั้น

อาเธอร์หันมากอดคอเพื่อนสาวทั้งสองคนเดินออกไปนอกห้อง โดยมิวายหันมาส่งสายตาเป็นห่วงให้ไซ

“ปล่อยให้ไซคุยกับคุณแม่ก่อนแล้วกัน พวกเราไปทำอะไรกันกันเถอะ นั่งในหอประชุมตั้งแต่เช้า นี่ก็บ่ายสามเข้าไปแล้ว ยังไม่มีอะไรตกถึงห้องเลย”

ดาวสู้แรงไม่ไหว แม้อยากแข็งขันหรือปฏิเสธ แต่ก็ไม่กล้าส่งเสียงดัง โนห้องผู้ป่วยเช่นนี้ จึงฮึดฮัดขัดขิ้นเบาๆ แต่ก็ยอมให้อาเธอร์ลากไปจนได้

ส่วนซาม...ไม่เคยออกสิทธิ์ออกเสียงหรือคัดค้านอะไรเพื่อนอยู่แล้ว

เพราะห้องพิเศษของโรงพยาบาลต้องมีญาติผู้ป่วยเฝ้าอย่างน้อย หนึ่งคน คนธรรมดาจึงทำหน้าที่นี้ ส่วนไซกลับบ้านมาเอาสิ่งของจำเป็น เช่น เสื้อผ้า แปรงสีฟัน ยาสีฟัน และยารักษาโรคเบาหวานที่แม่ต้องกินตาม เวลามาให้

ช่วงเข้าเรียนมหาวิทยาลัยปีแรกๆ หญิงสาวจะกลับบ้านทุกวันอาทิตย์ แต่ด้วยวิชาเรียนที่หนักขึ้นในสองปีสุดท้าย ประกอบกับกิจกรรมมากมาย รวมถึงต้องออกต่างจังหวัดในการเรียนหลายวิชา เช่น วิชาการจัดการนำ เทียว การท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน เพื่อให้รู้กระบวนการนำเที่ยวอย่างครบวงจร ทำให้ไซเว้นระยะการกลับบ้านเป็นเดือนละครั้ง และในเทอมสุดท้ายเธอก็ ไม่ได้กลับบ้านนานถึงสามเดือน

และเพียงสามเดือนนี้เองที่มีเรื่องราวมากมายเกิดขึ้น จนนำมาสู่ เหตุการณ์เลวร้ายในวันนี้

ไซติดรถอาเธอร์กลับมาบ้านโดยมีดาวและซามตามมาด้วย บ้านของ

เธอเป็นตึกแถวสามชั้นสามคูหาติดถนนย่านชานเมือง สองคูหาแรกเจาะผนังเพื่อขยายขนาดอาคารภายใน ใช้เป็นสำนักงานของบริษัท ส่วนคูหาสุดท้ายเป็นที่พักอาศัย เป็นบ้านที่โซ่เกิดและเติบโต

หญิงสาวคิดถึงอดีต

ภาพเด็กผู้หญิงตัวเล็กวิ่งเล่นอยู่หน้าบ้านแจ่มชัดในสมอง ตอนนั้นพ่อและแม่ซื้อห้องแถวห้องสุดท้ายนี้ไว้เพียงห้องเดียว เพื่อเป็นทั้งบ้านและสำนักงานในการเริ่มต้นทำธุรกิจนำเที่ยว รถตู้สภาพกลางเก่ากลางใหม่คันเดียวถูกใช้อย่างสมบุกสมบัน ผ่านมากกว่าสิบปี ห้องแถวอีกสองคูหาที่ตกเป็นกรรมสิทธิ์ของครอบครัว รถตู้คันเก่าถูกขายเปลี่ยนเป็นรถตู้ใหม่เอี่ยมแถมเพิ่มจำนวนเป็นสิบคัน และมีรถโคชอีกห้าคันจอดเรียงรายอยู่ในที่จอดรถด้านหลังอาคาร พนักงานก็เพิ่มเป็นหลายสิบคน ทั้งงานในสำนักงานคนขับรถ และมัคคุเทศก์ โซ่ไม่เคยคิดเลยว่าธุรกิจใหญ่โตจะพังครืนลงมาในเวลาอันสั้นเช่นนี้

และทันทีที่เห็นสภาพบ้าน แขนสองข้างก็ยกขึ้นมากอดตัวเองอย่างไม่ตั้งใจ บริเวณด้านหน้าสำนักงาน ป้ายสแตนดีโฆษณาล้อมกองระเกะระกะ ประตูกระจกถูกทุบทำลายแตกเป็นรูโหว่ เศษกระจกเกลื่อนกลาดทั้งภายนอกและภายใน ใบปลิวแผ่นพับที่ควรวางเรียงซ้อนอย่างเป็นระเบียบกระจัดกระจายเต็มพื้น หลายแผ่นถูกลมพัดปลิวเป็นเศษขยะรกรกถนนเคราะห์ดีที่วันนั้นเป็นวันหยุด ไม่มีพนักงานมาทำงาน จึงไม่มีใครได้รับบาดเจ็บหรือถูกลูกหลงไปด้วย

หนุ่มตี๋บีบมือให้กำลังใจเพื่อนสาว

“เราไปแจ้งตำรวจกันดีกว่า ทำแบบนี้มันเกินไปแล้ว ใช้อันนี้กระป๋องอะไรนั้นก็ตีตกฆาตหมาขี้ตูดๆ ดีไม่ดีถ้าเรื่องถึงตำรวจ หนี่ที่ติดอยู่อาจไม่ต้องใช้เลยก็ได้นะ” อาเธอร์ออกความเห็น

แต่โซ่สายศิระชะอย่างอัปจนหนทาง

“แม่บอกว่าเจ้าหนี่ชื่อรามศเป็นนักธุรกิจดัง เจ้าของกิจการหลายอย่าง

มีอิทธิพลมาก แจ่งตำราลงไปก็ไม่มีประโยชน์ เพราะเงินสกปรกของมัน
ซื้อความยุติธรรมไปหมดแล้ว”

แม้ทั้งสี่จะสำเร็จการศึกษาระดับปริญญา แต่ประสบการณ์ทางโลก
ยังอ่อนเยาว์เหลือเกิน เมื่อเจอสถานการณ์คับขันในชีวิตจริงก็ยากจะหา
ทางออกอย่างเหมาะสมได้

ดาวโกรธเคืองจนขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน “อะไรกันวะ! ทำผิดกฎหมายแต่
ไม่ถูกลงโทษ แบบนี้พริตต์กฎหมายไปพับตุงกล้วยแขกขายยังมีประโยชน์
กว่าอีก”

ซามเอามือแตะแขนเพื่อนเป็นสัญญาณเตือนว่าให้ใจเย็น

“มีอะไรให้พวกเราช่วยบอกได้เลยนะโซ” สาวหวานพูดอย่างเต็มใจ

โซมองเพื่อนทุกคนอย่างซาบซึ้ง “ขอบคุณพวกเธอมากนะ ตอนนั้น
เรายังคิดอะไรไม่ออกเหมือนกัน คงต้องค่อยๆ คิดหาทางกันต่อไป”

เธอพูดอย่างปลงๆ เรื่องที่เกิดขึ้นกับครอบครัวนั้นหนักหนาจนเธอมีด
แปดด้าน หญิงสาวไขกุญแจเปิดประตูบ้าน สภาพภายในยังคงเป็นปกติ
ไม่มีอะไรเสียหาย ภาพบรรยากาศของบ้านยังเหมือนเดิมในความทรงจำ
ทั่วกลับต่างไปในความรู้สึก

หนี้จำนวนมหาศาลขนาดนั้น จะหามาใช้จนครบได้อย่างไร

และหากใช้หนี้ไม่ครบ เธอจะยังได้อาศัยอยู่ในบ้านหลังนี้อีกหรือไม่
โซมองไม่เห็นหนทางอนาคตของตนจริงๆ

หลังจากที่อาเธอร์ย้อนกลับมาที่มหาวิทยาลัยเพื่อขับรถของโซมาจอด
ไว้ให้ที่โรงพยาบาล เพื่อนทั้งสามก็ล่ำลาพลางให้กำลังใจ และสัญญาว่าจะ
หาทางช่วยเหลือเธอทุกวิถีทางที่ทำได้ ความผูกพันยาวนานกว่าสิบปีทำให้
ลัมพันธภาพของทั้งสี่เปรียบเสมือนสายใยที่ร้อยโยงความรู้สึกเข้าไว้ด้วยกัน
มีสุขร่วมสุข มีทุกข์ก็ทุกข์ร่วมกัน

ห้วงราตรีมาเยือน ในห้องผู้ป่วยเหลือเพียงโซผู้เดียวที่ยังตื่นเต็มตา

ความกล้าดกชุ่มร้อนรุ่มสมุจจิตใจทำให้ไม่อาจขมตานอนได้ แม้เวลาจะ
เลยล่วงผ่านวันใหม่มากกว่าชั่วโมงแล้วก็ตาม

เธอทำอะไรได้บ้าง

ในวิกฤติร้ายแรงเช่นนี้ หญิงสาวครุ่นคิดจนหัวแทบแตกกว่าเธอ
สามารถช่วยเหลือหรือแก้ไขสถานการณ์อะไรได้บ้าง

วิชาความรู้ที่ร่ำเรียนมาเป็นสายตรงกับธุรกิจที่ครอบครัวทำอยู่พอดี
โซนนั่งหน้าคอมพิวเตอร์ในตึกกลางโลเปิดรายงาน การบ้าน และวิชาเรียน
ที่บ้านที่กไว้ทีละวิชา สายตาไล่อ่านตัวหนังสือเพื่อทบทวนความเข้าใจเนื้อหา
ที่เรียนผ่านมาตลอดสี่ปี ทฤษฎี แนวคิด กลยุทธ์ต่างๆ ถูกเรียบเรียง
และขีดเขียนในสมุดเล่มใหญ่อย่างเป็นระบบระเบียบ โช้ซึ่งหยิบเอกสาร
ต่างๆ ในสำนักงานติดมือมา ไล่ดูรายละเอียดผลประโยชน์ประกอบการและรายการ
นักท่องเที่ยว รวมถึงเส้นทางการท่องเที่ยวที่ได้รับความนิยมนับแต่อดีต
จนถึงปัจจุบัน สมองทำงานเร็วฉับประหนึ่งมีหนูมาถีบจักรอยู่ในศีรษะ

แต่แม้จะพยายามคิดวางแผนการตลาด แผนธุรกิจ หรือแผนกลยุทธ์
ด้วยความรู้ที่มีสักเท่าไร หญิงสาวกลับไม่รู้เลยว่าทฤษฎีที่เรียนมาอาจใช้
ไม่ได้ผลกับสถานการณ์บ้านเมืองในปัจจุบัน

ดังที่ผู้เป็นแม่บอก ปัจจุบันประเทศไทยประสบปัญหาความขัดแย้ง
รุนแรงทางการเมือง ภาพการชุมนุมประท้วงจนมีผู้คนบาดเจ็บล้มตายถูก
ฉวยผ่านสื่อต่างๆ ทั่วโลก ทำให้ปริมาณนักท่องเที่ยวที่เคยเพิ่มขึ้นในอดีต
กว่าร้อยละยี่สิบทุกปีกลับลดลงอย่างน่าใจหาย ใช้เพียงบริษัทเที่ยวไทยทัวร์
ของเธอบริษัทเดียวที่ประสบภาวะวิกฤติ หลายบริษัทโดยเฉพาะบริษัทเล็ก
ต่างทยอยปิดตัวลงไปประหนึ่งโดมิโนที่ล้มตามกันไปเป็นทอด

จุดประสงค์หลักของการท่องเที่ยวคือเพื่อหาประสบการณ์ชีวิต
หรือไม่ก็พักผ่อนหย่อนใจ แต่หากเป้าหมายคือดินแดนที่ไม่ปลอดภัยต่อชีวิต
ใครเล่าจะอยากเอาตัวมาเสี่ยง

ในวิชาที่เรียนมานับตั้งแต่ปีหนึ่ง ไม่มีวิชาใดเลยที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับ

การกัฏฐิการให้ธุรกิจที่มีหนี้สินร่วมสิบล้าน และไม่มีวิชาใดเลยที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับการฟื้นฟูธุรกิจการท่องเที่ยวในภาวะที่ประเทศมีความมุ่นวายเช่นนี้

ดวงตากลมเหลือบมองใบหน้ายามหลับไหลของแม่ ก่อนสลบไปมองใบหน้าปูดโปนของพ่อ ทั้งคู่รักและเป็นห่วงเธอมากจนไม่อาจเปิดเผยภาระที่แบกไว้ให้รู้เลยสักนิด เช่นนี้แล้วเมื่อเธอรู้ปัญหาทั้งหมด เธอจึงตั้งปณิธานในใจว่าจะเป็นผู้แบกรับภาระที่ว่านี้เอง เพื่อทดแทนพระคุณพ่อแม่ที่เลี้ยงดูและส่งเสริมให้มีชีวิตความเป็นอยู่อย่างสุขสบายมาจนถึงทุกวันนี้

โซสุดลมหายใจเข้าลึกก่อนระบายออกมารวดเดียว รวบผมยาวแล้วใช้ที่หนีบผมหนีบไว้ลวกๆ เครื่องดื่มบำรุงกำลังที่ปกติไม่เคยจะเคยคิดลองถูกยกกระดกดื่มติดกันสองขวดตามคำเตือนจำนวนสูงสุดที่ดื่มได้ต่อวัน ช่างคอมพิวเตอร์มีกาแฟร้อนไอร้อนวางเอาไว้ อึกหลายชั่วโมงกว่าจะเข้า เธอต้องเร่งทำงานแข่งกับเวลา

ทุกวินาทีที่เสียไป ย่อมหมายถึงจำนวนดอกเบียเงินกู้ที่เพิ่มพูนขึ้นเรื่อยๆ

เมื่อความรู้ทั้งหมดที่มีไม่อาจแก้ปัญหาได้ คนที่โตมากับยุคไซเบอร์เช่นเธอจึงหันมาพึ่งพาอีกหนทางหนึ่ง

นิ้วคลิกเมาส์เปิดหน้าเว็บเบราว์เซอร์ ก่อนจะพิมพ์ชื่อเว็บไซต์ของเว็บอร์ดชื่อดังลงไป

‘พันธุ้แท้’ เว็บอร์ดที่ได้รับความนิยมที่สุดของประเทศไทยแบ่งหมวดหมู่เรื่องต่างๆ ตามที่ผู้ใช้งานใจออกเป็นหมวดย่อยมากมายหลายสิบเรื่องราว โซคลิกที่หมวด ‘ธุรกิจ’ ซึ่งปกติไม่เคยเข้ามาเลยสักครั้ง เพราะแม้จะสมัครเป็นสมาชิกเว็บอร์ดนี้มาหลายปีแล้ว แต่หมวดที่เข้าเป็นประจำหากไม่เป็นเรื่องที่ได้รับการนิยมนจากวัยรุ่น เช่น แฟชั่น บันเทิง ก็จะเป็นหมวดการท่องเที่ยว สำหรับหาข้อมูลประกอบการเรียนเท่านั้น

กระทู้ต่างๆ ที่สมาชิกโพสต์ไว้ล้วนเป็นเรื่องราวเกี่ยวกับธุรกิจ คัพพ์เฉพาะหลายคำที่ผ่านตาล้วนไม่เคยเห็น ไม่เคยได้ยิน และไม่รู้จัก

ความหมาย แต่เธอก็มีได้สนใจหรือต้องการศึกษาข้อมูลจากกระทู้ได้
หญิงสาวคลิกปุ่ม 'ตั้งกระทู้' ก่อนพิมพ์คำถามลงไป สมองพยายามเรียบเรียง
ประโยคที่คิดว่าสามารถอธิบายสถานการณ์และปัญหาของตัวเองให้เหล่า
'ผู้รู้' เข้าใจมากที่สุด

ขอคำปรึกษาเกี่ยวกับธุรกิจนำเที่ยวค่ะ

#แผนธุรกิจ #บริษัททัวร์ #นำเที่ยว

ครอบครัวเราทำธุรกิจบริษัททัวร์ แต่เพราะสถานการณ์ความวุ่นวาย
ในประเทศทำให้ปริมาณนักท่องเที่ยวลดลง ประกอบกับการวางแผนธุรกิจ
ผิดพลาดจนต้องไปกู้เงินมาเป็นจำนวนมาก ตอนนีบริษัทใกล้จะไปไม่รอด
แล้ว มีใครพอมีหนทางหรือไอเดียทำให้ธุรกิจกลับมาดีเหมือนเดิมได้บ้าง
ไหมคะ

ชานส์ตา

ราวกับได้ยินเสียงตึกตอกในหัว โชน์บิณาที่รอหลังจากตั้งกระทู้เสร็จ
ข้อดีของเว็บบอร์ดพันธุแท้คือ จะมีระบบแจ้งเตือนอัตโนมัติหากมีการ
ตอบสนองในหน้ากระทู้ เช่น มีคนมากดถูกใจ แชร์เนื้อหา หรือมีคนมา
คอมเมนต์ตอบ

และเพียงไม่ถึงนาที คอมเมนต์แรกก็รอคอยก็ปรากฏ

ความคิดเห็นที่ 1

ลดขนาดธุรกิจลิตรับ เหลือเฉพาะเส้นทางนำเที่ยวที่ได้รับความนิยม
จับกลุ่มเป้าหมายลูกค้าจากประเทศที่มีปริมาณนักท่องเที่ยวมากอย่างจีน
เกาหลีใต้ ญี่ปุ่น และไคกับโรงแรม ร้านอาหาร ร้านขายของที่ระลึกต่างๆ
ที่นักท่องเที่ยวรู้จัก น่าจะช่วยกระตุ้นยอดขายทัวร์ได้

ยิ่งยศ

โซธอนใจอย่างผิดหวัง คำตอบดังกล่าวคือสิ่งที่พ่อกับแม่ทำเป็นปกติ ไม่ใช่แค่ช่วงที่ประเทศมีปัญหา เธอรู้ดีว่าไม่สามารถช่วยแก้วิกฤติให้บริษัทได้เลย

และเพราะเว็บบอร์ดนี้มีสมาชิกหลักล้าน กระทั่งที่ตั้งเพียงไม่นานกลับปรากฏผู้ส่ายตาผู้ใช้ที่เชื่อมต่อกันด้วยเครือข่ายอินเทอร์เน็ตมากมายหลายพันคน ใครมีความรู้ มีประสบการณ์ มีแนวคิดทฤษฎีหรือความคิดใหม่ๆ ต่างพร้อมใจกันช่วยตอบคำถาม จนกระทั้ของเธอมีย่คำตอบเขียนเรียงรายเป็นหางว่าว

หญิงสาวไล่ส่ายตาอ่านทุกตัวอักษรอย่างมิให้ตกหล่น ข้อมูลมากมายหลังไหลเข้าสู่สมอง หลายคำตอบเธอรู้ดีว่าพ่อกับแม่ได้ทดลองทำไปแล้ว อีกหลายคำตอบราวกับผู้คอมเมนต์เปิดตำราธุรกิจและหยิบยกทฤษฎีมาพิมพ์ใส่หังดุ้น

แต่ไม่มีคำตอบใดที่เธอคิดว่าจะนำมาปรับใช้กับธุรกิจในตอนนั้นได้เลย กว่าหนึ่งชั่วโมงที่ทยอยไล่อ่านคอมเมนต์ ประตุแห่งความหวังของโซก็ราวกับจะแฉ้มปิดลงซ้ๆ แสงสว่างที่ส่องลอดออกมาจากช่องประตูใกล้จะมีตกลงจนดับสนิท เธอหวาดกลัวเช้าวันใหม่ที่กำลังจะมาถึง

แต่พลันเมื่อส่ายตาสะดุดกับคอมเมนต์ล่าสุดที่เพิ่งปรากฏขึ้นก็ราวกับหวังคำหนึ่งหังมวลถูกประโยคคำตอบนั้นดึงความสนใจมาไว้บนหน้าจอจนลื่น

ความคิดเห็นที่ 75

คุณชื่อใหม่ แม่นักท่องเที่ยวปกติจะมีปริมาณลดลง แต่นักท่องเที่ยวเฉพาะกลุ่มกลับยังมีปริมาณเท่าเดิม ซ้ำยังเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ เมื่อเทียบกับปีที่ผ่านมา และนักท่องเที่ยวเหล่านี้ไม่สนใจหรือกว่าประเทศไทยจะมีความวุ่นวายไม่สงบแค่ไหน บางคนมองเหตุชุมนุมทางการเมืองเป็นเหมือนงานเทศกาลด้วยซ้ำ ถ้าคุณเปลี่ยนรูปแบบการนำเที่ยว หันมาจับกลุ่มเป้าหมาย

ที่ว่านี้ นอกจากจะสร้างความแปลกใหม่ให้ธุรกิจทัวร์ ยังอาจทำรายได้มหาศาลในเวลาอันสั้นอีกด้วย

ปิยภัทร

และทันทีที่สมาชิกที่ใช้ชื่อ 'ปิยภัทร' คอมเมนต์ตอบ ก็ราวกับทุกคนละวางความสนใจคอมเมนต์อื่นไปจนสิ้น คอมเมนต์ตอบความเห็นของปิยภัทรถูกเขียนต่อท้ายอย่างมากมาย

ความคิดเห็นที่ 75-1 'มาแล้วๆ ปูเล็อรอคำอธิบายขยายความ'

ความคิดเห็นที่ 75-2 'ยังไม่นอนอีกหรือดอกเตอร์'

ความคิดเห็นที่ 75-3 'อ่านเมนต์นี้เมนต์เดียวก็พอแล้วมั้ง'

ความคิดเห็นที่ 75-4 'อยากรู้ด้วยคน กลุ่มเป้าหมายที่ว่าเป็นอะไรหรือคะ'

และอีกมากมายหลายข้อความ โฆษมวัดคิ้วมุ่น เพียงคำตอบเดียวกลับสร้างกระแสสนใจให้สมาชิกเว็บบอร์ดมากมายถึงเพียงนี้ ถ้าเทียบกับคำตอบด้านบนเกือบทั้งหมดที่มีคนคอมเมนต์ต่อไม่มากนัก

ปิยภัทรเป็นใคร

รูปโปรไฟล์ของสมาชิกคนนี้เป็นสีดำสนิท ไม่มีแม่อักษรหรือสัญลักษณ์ใดสักตัว แถมชื่อปิยภัทรที่ใช้นี้อาจไม่ใช่ชื่อจริงที่บ่งบอกถึงตัวตนในโลกออฟไลน์ของเขาก็ได้

แต่ถึงตอนนี้ เรื่องทั้งหมดมิใช่ประเด็นที่ใครควรสนใจ คำตอบของชายหนุ่มต่างหากที่ทำให้โซเชียลมีเดียคอมเมนต์ต่อท้ายลงไปเป็นครั้งแรก

ความคิดเห็นที่ 75-16 'ช่วยอธิบายหน่อยได้ไหมคะว่ารูปแบบการนำเที่ยวที่ว่าเป็นอะไร และนักท่องเที่ยวกลุ่มเป้าหมายคือกลุ่มไหน'

ดวงตาจ้องค้ำที่หน้าจอ หัวใจเต้นระรัวราวกับถูกมือที่มองไม่เห็น จับเขย่า หญิงสาวคาดหวังว่าคำตอบที่จะได้รับจะเปลี่ยนชะตาชีวิตของตน และครอบครัวได้ แต่ละวินาทีผ่านไปอย่างเชื่องช้า แม้เวลาจะล่วงเลยมาถึง तीสาม แต่ความว่างงบนพลันมลายหายไปจนสิ้น โชนั่งนิ่งประหนึ่งหุ่นขี้ผึ้งด้วยความหวังเต็มเปี่ยม

แต่จนแล้วจนรอด ผ่านไปกว่าสิบนาทีก็ยังไม่มียคอมเมนต์ตอบจาก ปิยภัทร เธอร้อนใจจนขยำขยาดเสื้อจนยับย่น

หรือเขาเพียงคอมเมนต์ด้วยความสนุก มิได้ปรารถนาช่วยเหลือเธอจริงๆ

ความร้อนใจทำให้ความคิดในแง่ลบผุดขึ้นในสมองอย่างมิอาจเลี่ยง หากเป็นเช่นนั้นจริง เธอคงสาปส่งคนที่เห็นความทุกข์ผู้อื่นเป็นเรื่องล้อเล่น เช่นนี้

แต่ไม่ทันที่เธอจะได้คิดอะไรในแง่ร้ายต่อ สัญญาณเตือนว่ามีผู้ส่งข้อความส่วนตัวมาหากก็ปรากฏขึ้นที่มุมขวากลางของหน้าจอ และเมื่อเห็นว่าชื่อผู้ส่งคือ 'ปิยภัทร' นิ้วที่วางค้างอยู่บนปุ่มเมาส์ก็กระดิกคลิกโดยอัตโนมัติ 'คุณแน่ใจว่าจะให้ผมคอมเมนต์ตอบบนบอร์ดโดยให้ทุกคนเห็นอย่างนั้นหรือ'

โชนั่งปรารถนาจะคำตอบเพื่อหาหนทางแก้ปัญหา มิได้ตระหนักคิดถึงชื่อเสียงของเว็บบอร์ดเลยสักนิด

เธอรู้ คนอื่นก็ย่อมรู้ การเสนอความคิดที่ช่วยแก้ปัญหาธุรกิจให้เธอย่อมอาจแก้ปัญหาธุรกิจให้ผู้อื่น ซึ่งแม้จะเป็นการดีที่ทำให้ปัญหาของหลายคนได้รับการแก้ไข แต่หากความคิดนี้สามารถนำไปใช้ได้โดยประสพผลสำเร็จ การที่มีคนทำเหมือนๆ กันเป็นจำนวนมากก็อาจเป็นการมอบโอกาสให้คู่แข่งทางธุรกิจ

หญิงสาวซึ่งใจระหว่าง 'วิกฤติ' ของครอบครัวกับ 'น้ำใจ' ที่ควรมีต่อผู้ประสบปัญหาเดียวกัน

และเมื่อคิดถึงวินาทีแรกที่รู้ว่าครอบครัวของตนมีหนี้สินมหาศาล ความทุกข์มากมายที่ถาโถมเข้าใส่ทำให้แทบล้มทั้งยืน ครอบครัวอื่นที่เจอวิกฤติเดียวกันก็ย่อมมีอารมณ์ความรู้สึกเศร้าโศก กอดตัน เกรียด มองไม่เห็นอนาคตไม่ต่างกัน

เธอมีใช้นางฟ้าหรือแม่พระ หากเป็นนยามปกติ เธออาจเห็นแก่ธุรกิจตนเองจนบอกรับภัยที่แนะนำผ่านช่องทางข้อความส่วนตัวนี้แล้ว แต่เพราะเจอปัญหาเข้ากับตัวเอง หญิงสาวจึงสายศิระชะ ละวางความคิดเห็นแก่ตัว ก่อนพิมพ์ตอบกลับไป

‘กรุณาพิมพ์ตอบบนบอร์ดได้เลยค่ะ’

ราวกับห้วงเวลานี้ยาวนานเป็นนิรันดร์ เพียงครู่ ปิยภัทรก็พิมพ์ตอบกลับมาด้วยประโยคที่ทำให้โซต้องคิดหนักที่สุดในชีวิต

‘คุณเป็นคนแปลกดี ผมไม่ค่อยได้เจอคนแบบคุณเท่าไร เธอเป็นว่าผมจะแนะนำในสิ่งที่ยังอธิบายไม่หมดจากบอร์ดในช่องข้อความส่วนตัวนี้ แต่ขอให้คุณสัญญากับผมว่า ห้ามนำสิ่งที่รู้นี้ไปบอกใครหรือเผยแพร่ที่ไหนโดยเด็ดขาด’

โซคิดในใจว่าหมอนี่แปลกพิลึก หากจะพิมพ์ตอบเลยก็ทำได้โดยไม่ต้องสร้างทางเลือกให้เธอด้วยคำถามในช่องทางส่วนตัวเช่นนี้ แต่พอเธอเลือกทางหนึ่ง เขากลับบังคับให้เธอเดินอีกทางหนึ่งอย่างเสียมิได้

‘ฉันไม่รู้ว่าคุณต้องการอะไรนะค่ะ แต่หากมันทำให้ฉันได้รับคำแนะนำที่ดี ฉันยอมทำตามข้อเสนอของคุณค่ะ’

ทันทีที่กดปุ่มส่งข้อความ ปิยภัทรก็พิมพ์ตอบกลับมาแบบไม่ให้เธอต้องรอเหมือนเคย

‘คุณเคยไปพญาไหม’

‘เคยค่ะ’

‘แล้วคุณเคยเดินถนนคนเดินที่พญาไหม’

คำถามนี้ทำให้โซลังเลที่จะพิมพ์คำตอบ ความทรงจำในอดีตผุดขึ้นมา

ในสมองกะทันหัน

ปกติโซจะไปเที่ยวพื้พุกกับครอบครัว แต่ครั้งนั้นเป็นครั้งแรกที่เธอไปค้างคืนที่พื้พุกกับกลุ่มเพื่อนในชั้นเรียน ความเข้าใจของหญิงสาวที่มีต่อถนนคนเดิน หรือ Walking Street คือคิดว่าเป็รียบเสมือนตลาดนัด มีสินค้าที่ระลึก ของกินของใช้ วางขายเรียงรายดังเช่นถนนคนเดินในจังหวัดอื่น

แต่ความเป็นจริงกลับมิใช่เช่นนั้น

ถนนคนเดินที่ตั้งอยู่บริเวณสุดถนนเลียบบหาดพุกยาใต้ เต็มไปด้วยสถานบันเทิงเรีงรมย์ที่ไม่เหมาะกับเด็กและเยาวชน มีการแสดงโชว์ที่มุ่งเน้นเรื่องเพศแทบทุกร้านที่ตั้งเรียงรายตลอดสองข้างทาง เธอกับดาวและซามที่เดินร่วมกับเพื่อนผู้ชายอีกกลุ่มหนึ่งอายจนหน้าแดงเมื่อถูกพนักงานเชียร์แขกชักชวนให้เข้าไปในร้าน

‘เคยคะ’

‘ผมเดาว่าคณคงแค่เดินผ่าน แต่ไม่เคยเข้าไปในร้าน’ ปิยภัทรเว้นจังหวะครู่หนึ่งราวกับยั่วเย้า ‘คุณรู้ไหมว่าจำนวนนักท่องเที่ยวต่างชาติที่เที่ยวถนนคนเดินพุกยาแต่ละเดือนมีเท่าไร และคุณรู้ไหมว่าเงินที่สะพัดจากธุรกิจสีเทาที่นี่ มาก มาย มหาศาล แค่ไหน’

หากโซเห็นสภาพใบหน้าตื่นตะลึงกับร่างกายที่แข็งทื่อเป็นก้อนหินของตนตอนนี้ คงอดกลั้นหัวเราะไม่ไหวแน่ๆ

๒

‘คุณกำลังเรียนอยู่’ หรือไม่ก็เพิ่งจะเรียนจบใช่ไหม’

ประโยคคำถามนี้ของปียภัทรทำให้หญิงสาวที่นั่งอยู่หน้าจอคอมพิวเตอร์ขมวดคิ้วตีหน้าสงสัย ก่อนหันมองรอบกายอย่างหวาดระแวง

ในห้องมีเพียงพ่อและแม่ซึ่งหลับอยู่เท่านั้น เสียงครางเบาๆ ของเครื่องปรับอากาศทำให้บรรยากาศไม่เงียบเหงาเกินไปนัก ทว่าก็ยังวังเวงด้วยสถานที่และช่วงเวลาอยู่ดี

‘ทำไมคุณคิดแบบนี้’

ไม่ยอมรับในทันที โชคิดว่าอีกฝ่ายอาจจะเดาหรือเพียงหยิ่งเชิง หากเธอตอบว่า ‘ใช่’ ก็ยอมติดกับของเขาได้

ข้อมูลจากกระทรวงไอซีทีระบุว่า คนใช้งานอินเทอร์เน็ตของไทย ส่วนใหญ่อยู่ระหว่าง 15-35 ปี ซึ่งก็ตรงกับที่คุณสามารถสมัครเป็นสมาชิก และใช้งานเว็บบอร์ดนี้ได้อย่างคล่องแคล่วทั้งที่วิธีการสมัครค่อนข้างยุ่งยาก ซับซ้อน ไม่เหมาะสำหรับคนอายุมาก ส่วนที่คุณเพิ่งจะมาตั้งกระทู้ถามวิธีแก้ ปัญหาเอาตอนที่ธุรกิจเป็นหนี้มากมาย ก็แสดงว่าคุณเพิ่งรู้เรื่องนี้ เพราะ

ถ้าหากรู้แต่แรกคุณคงหาวิธีตั้งนานแล้ว นั่นแสดงว่าคุณไม่รู้ข้อมูลธุรกิจของครอบครัวเลย จะมีสักกี่เหตุผลล่ะที่คุณไม่เคยรู้ข้อมูลพวกนี้ นอกจากคุณยังเรียนอยู่ หรือไม่ก็ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับธุรกิจไม่ว่าจะด้วยเหตุผลใด แต่ประเด็นหลังผมคิดว่าไม่ใช่ เพราะหากคุณไม่ได้เกี่ยวข้อง ก็คงไม่ร้อนใจมาตั้งคำถามและปรารถนาจะได้คำตอบในทันทีแบบนี้

อัจฉริยะ!

คำนิยามแรกผุดขึ้นในสมองทันทีที่อ่านข้อความยาวยืดยาวนี้จบ โชมน์ใจว่าตนเองไม่เคยเปิดเผยข้อมูลใดๆ ในหน้าข้อมูลสมาชิกของเว็บไซต์ กระทั่งอายุเธอก็ไม่ได้ใส่เอาไว้ แต่เขากลับจับพฤติกรรมการใช้อินเทอร์เน็ตและคำถามในกระทู้ของเธอมาคาดเดาด้วยตรรกะซับซ้อน ซึ่งทุกอย่างที่เขากล่าวมาล้วนเป็นข้อเท็จจริงทั้งสิ้น

ความหวังที่พอมองเห็นรางๆ บัดนี้เริ่มแจ่มชัด ชายคนนี้อาจช่วยให้เธอและครอบครัวรอดพ้นจากสถานการณ์เลวร้ายนี้ได้ โชริบพิมพ์ประโยคสนทนาต่อ

‘ใช่ค่ะ ฉันเพิ่งเรียนจบปริญญาตรี และก็เพิ่งทราบข้อมูลธุรกิจที่พ่อกับแม่ทำกันเพียงสองคนมาโดยตลอด ตอนแรกตั้งใจว่าเรียนจบจะช่วยพวกท่านทำงานเพื่อแบ่งเบาภาระ แต่ไม่คิดเลยว่ายังไม่ทันเริ่มต้นก็เจอปัญหาใหญ่ขนาดนี้เสียแล้ว’

‘ผมขอข้อมูลธุรกิจของคุณเบื้องต้นเท่าที่รู้หน่อย เช่น จำนวนพนักงาน ยานพาหนะ เส้นทางนำเที่ยว โรงแรม ร้านอาหาร หรือร้านค้าต่างๆ ที่ติดต่อเอาไว้ ราคาค่าใช้จ่ายบริการและผลประโยชน์ ยิงมีข้อมูลมากเท่าไร ผมก็จะสามารถวิเคราะห์วางแผนธุรกิจให้ได้มากเท่านั้น ส่งทุกอย่างมาให้ผมที...’

ปิยกัทร์จบประโยคด้วยอีเมลของตนเอง

โชไมร่อช้า เธอตั้งใจแต่แรกว่าจะตั้งกระทู้ขอความช่วยเหลือทางอินเทอร์เน็ต เมื่อช่วงกลางวันที่กลับบ้าน หญิงสาวจึงนำข้อมูลต่างๆ ที่

คิดว่าจะเป็นประโยชน์มานั่งอ่านศึกษา แม้จะทำให้รู้สึกสะท้อนใจกับตัวเลขในบัญชีที่มียอดรายจ่ายสูงกว่ารายได้ แต่มันคือความเป็นจริงที่เธอต้องยอมรับและหาหนทางแก้ปัญหาให้จงได้

เธอส่งข้อมูลต่างๆ ที่บันทึกมาจากคอมพิวเตอร์ในสำนักงาน ด้วยความก้าวหน้าทางเทคโนโลยี ทำให้การรับส่งข้อมูลจำนวนมากเช่นนี้ใช้เวลาเพียงไม่กี่นาที หญิงสาวเฝ้ารอด้วยใจระทึก แม่เวลจะสว่างเลยจนดวงอาทิตย์ใกล้จะส่องแสงแรกของวันใหม่ แต่โชคกลับสลัดความมั่งงั่งงั้นทิ้งไปจนสิ้น

ไม่ถึงครึ่งชั่วโมง สัญญาณแจ้งเตือนว่ามีอีเมลเข้าก็ดังขึ้นจากโทรศัพท์มือถือ หญิงสาวเปิดหน้าเว็บไซต์ในคอมพิวเตอร์เพื่อดูดาวนโหลดเอกสารที่ปิยภัทรส่งให้ และรีบอ่านรายละเอียดทันที

โชคवादตาไล่อ่านตัวหนังสือที่ละบรรทัดช้าๆ เพื่อพยายามทำความเข้าใจ ข้อมูลหลายอย่างทำให้เธอเบิกตากว้างอย่างตระหนก เช่นเดียวกับหัวใจที่สั่นสะท้าน เพราะไม่คาดคิดว่ารูปแบบการทำธุรกิจที่ปิยภัทรเสนอจะแตกต่างจากธุรกิจนำเที่ยวที่มีอยู่ในปัจจุบันอย่างสิ้นเชิงเช่นนี้

แต่เมื่อดูในช่องผลกำไรจากการคำนวณ หญิงสาวพลันต้องตาลุกวาวเงินจำนวนมหาศาลที่สามารถใช้หนี้หมดได้ในเวลาเพียงไม่กี่เดือนหากทำตามแผนธุรกิจนี้ ทำให้ตาข้างในหัวโซเริ่มเอนเอียงไปทางฝั่งปิยภัทร ทั้งที่ในใจลึกๆ จะปฏิเสธการทำธุรกิจพลิกผันเช่นนี้

เธอพิมพ์ข้อความลงในช่องสนทนาส่วนตัวของเว็บบอร์ดเพื่อปรึกษาชายหนุ่มด้วยความลังเล

‘แต่...พาทัวร์สถานที่เหล่านี้ มันจะดีหรือคะ’

ปิยภัทรส่งสติ๊กเกอร์คนหัวเราะมา ก่อนพิมพ์ประโยคยาวยืดเช่นเคย

‘คุณรู้ไหมครับว่าต่างชาติเขามองประเทศเราเป็นอย่างไร พวกเขารู้จักเมืองไทยผ่านสื่อภาพยนตร์หลายเรื่องที่ฉายออกไปทั่วโลก เช่น เรื่อง *The Beach*, *The Hangover II*, *Bangkok Dangerous* ซึ่งถ้าคุณเคยดู ก็คงรู้ว่าแม้มุมมองของประเทศไทยที่น่าเสนอผ่านภาพยนตร์เหล่านี้เต็มไปด้วย

ความรุนแรง ยาเสพติด เรื่องเพศ ซึ่งเราไม่อาจปฏิเสธได้เลยว่าประเทศ
ของเรามีแหล่งท่องเที่ยวที่ตอบสนองความต้องการเรื่องพวกนี้อยู่จริงๆ’

ชายหนุ่มเว้นจังหวะเล็กน้อย

‘ข้อเสียที่สุดของสังคมไทยคืออะไรู้ไหมครับ คือคนไทยถูกปลูกฝัง
ให้อยู่ในศีลธรรมอันดีงาม เรื่องไหนผิดศีล ผิดขนบธรรมเนียมประเพณี
เราก็จะมองว่าไม่ควรกระทำ ไม่ถูกต้องเหมาะสม และไม่ยอมรับ แต่ไอ้เรื่อง
ไม่ถูกต้องไม่เหมาะสมนี้ก็กลับมีอยู่เต็มบ้านเต็มเมือง คุณว่ามันย้อนแย้งกัน
รีเปล่าละ’

และสุดท้ายคือประโยคที่ทำให้ไซต้องคิดหนัก

‘ถ้าคุณอ่านข่าวในหน้าหนังสือพิมพ์แต่ละวัน คุณจะรู้ว่าประเทศเรา
เต็มไปด้วยเรื่องเลวร้ายที่เปรียบเสมือนสีที่ดำสนิท หากคุณไม่มีกำลังพอ
จะเปลี่ยนมันให้เป็นสีขาว คุณก็ต้องเปลี่ยนสีตัวเองให้หม่นลงเป็นสีเทาเพื่อ
เรียนรู้ที่จะอยู่กับมันให้ได้ ไม่อย่างนั้น...คุณก็อาจโดนทำร้ายอย่างไม่มีการ
ตอบโต้ได้เลย’

ราวกับแฝงความรู้สึกบางประการเอาไว้ในประโยคท้ายนี้ ไซนิ่งไป
ลักพัก เธอทบทวนสิ่งที่เขาพูด

จริงดังเช่นปิยภัทรว่า แม้เธอจะเพิ่งพ้นวัยนักศึกษาเข้าสู่ชีวิตการ
ทำงาน แต่เหตุการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้นในบ้านเมือง หญิงสาวก็รับรู้ได้จาก
การแชร์ข่าวในโซเชียลเน็ตเวิร์ก หลายเรื่องทำให้हतหู่ สะเทือนใจ ทั้งการ
ทุจริตคอร์รัปชันของนักการเมือง ข้าราชการ คนรวยคนมีอำนาจทำผิดแล้ว
ไม่ถูกตัดสินโทษตามกฎหมาย หรือเรื่องเลวร้ายอื่นๆ ที่ทำให้รู้สึกว่ามีชีวิต
ในสังคมนี้ได้ลำบากเหลือเกิน

และอีกสิ่งที่ยอมรับคือ สถานที่ท่องเที่ยวโอเคจร แม้จะไม่ใช่สถานที่
เหมาะสมสำหรับนักท่องเที่ยวทุกประเภท แต่ก็ยังเปิดกันเกลื่อน มีแทบ
ทุกหัวระแหง ทุกเมือง ทุกจังหวัด หากปฏิเสธการมีอยู่ของมัน ก็เท่ากับ
ไม่ยอมรับความเป็นจริงของสังคม

โซ่ตัดสินใจได้แล้ว

‘ตกลงค่ะ ฉันจะลองทำตามแผนธุรกิจของคุณ ขอขอบคุณมากนะคะ คุณปิยภัทร’ สายตาหญิงสาวมุ่งมั่น ‘เพื่อเป็นการขอบคุณ ไม่ทราบว่าคุณจะตอบแทนคุณได้อย่างไรบ้างคะ’

‘ถ้าช่วยเหลือคนแล้วต้องเรียกร้องสิ่งตอบแทน นั่นไม่เรียกว่าช่วยหรือครับ มันคือธุรกิจ’ ปิยภัทรैया ‘พอดีผมไม่ได้ทำอาชีพที่ปรึกษาทางธุรกิจเสียด้วย เขาเห็นว่าขอให้คุณประสบความสำเร็จ ล้างหนี้ให้ครบคร่าวและกู้ธุรกิจทัวร์ให้กลับมาดีเหมือนเดิมให้ได้แล้วกันนะครับ ผมเอาใจช่วย’

ราวกับได้รับกำลังใจอันยิ่งใหญ่ ไซ่เพียงการช่วยเหลือทั้งที่ไม่รู้จักกันมาก่อน ซ้ำชายหนุ่มยังไม่ปรารถนาสิ่งใดตอบแทน แม้สิ่งที่เขาแสดงความเห็นจะดูเหมือนเป็นคนมองโลกในแง่ลบ แต่สิ่งที่เขากระทำกลับแสดงน้ำใจ ทำให้ไซ่สงสัยในตัวตนของปิยภัทรเป็นอย่างมาก

ดวงตะวันโผล่พ้นขอบฟ้าแล้ว แสงอาทิตย์จ้าแรกผ่านช่องว่างม่านหน้าต่างมาสร้างความสว่างให้ห้องผู้ป่วยที่มีได้เปิดไฟแม่เพียงสักดวงจนพอมองเห็นองค์ประกอบต่างๆ ของห้องได้เต็มสองตา เสียงฝีเท้าและเสียงเปิดประตูของพยาบาลที่ทำหน้าที่อย่างแข็งขันดังปลุกแม่ของไซ่ที่หลับเต็มตื่นให้ลุกขึ้นมาเพื่อต่อสู้กับวันใหม่

ไซ่มองแม่และยิ้มยินดี

เพราะไม่มีบาดแผลฉกรรจ์หรือได้รับอันตรายสาหัส เพียงพักที่โรงพยาบาลหนึ่งคืน แพทย์ก็อนุญาตให้พ่อของไซ่กลับมาพักฟื้นที่บ้านได้ พนักงานที่รู้ข่าวต่างพากันมารวมตัวรอดูอาการของเจ้านาย รวมถึงบางส่วนเมื่อรู้ถึงสถานการณ์ที่เกิดขึ้น ก็ลังเลที่จะทำงานในบริษัทที่ร้อนนาคตเช่นนี้ต่อ

ถือเป็นโอกาสดีที่ไซ่จะได้ทำตามแผนที่วางไว้ หลังส่งพ่อและแม่ขึ้นไป

พักที่บ้าน เธอจึงขอเชิญพนักงานทุกคนประชุมทันที

ห้องประชุมที่ตั้งอยู่ชั้นบนสุดของอาคารมีโต๊ะประชุมทรงรีตั้งไว้กึ่งกลาง เรียงรายด้วยเก้าอี้ซึ่งบัดนี้ถูกจับจองด้วยพนักงานตำแหน่งสูงสองฟากติดฝาผนังซึ่งมีเก้าอี้เสริมอีกด้านละแถวก็แน่นขนัดด้วยพนักงานที่เหลือ โซ่ซึ่งไม่ได้มีตำแหน่งอะไรในบริษัทไม่กล้านั่งหัวโต๊ะ ต้องให้บรรเจิดพนักงานอาวุโสที่อายุรุ่นราวคราวเดียวกับพ่อของเธอนั่งเป็นประธานการประชุมวันนี้ ขณะที่เธอนั่งอยู่ด้านข้าง

“สวัสดิ์คะทุกคน ขอภัยที่โซ่หนดหมายประชุมดวนแบบนี้ทั้งที่โซ่ไม่ได้เป็นพนักงานของที่นี่ด้วยซ้ำ และขอบคุณที่ทุกคนมากันพร้อมเพรียงแบบนี้ละคะ” เพราะรู้จักมักคุ้นกับพนักงานดีอยู่แล้ว หญิงสาวจึงต้องการให้บรรยากาศผ่อนคลาย ลดความตึงเครียดของทุกคนลง

“คุณพ่ออาการเป็นอย่างไรบ้าง” บรรเจิดถามอย่างเป็นห่วง

“อาการปลอดภัยแล้วละ เหลือแค่แผลกับรอยฟกช้ำ พักอีกสักสองสามวันก็คงดีขึ้น ขอขอบคุณคะคุณอา”

“คุณโซ่คะ บริษัทเรากำลังจะแจ้งใช้ใหม่คะ ที่ผ่านมาก็เห็นยอดจองทัวร์ตั้งแต่ต้นปีก็คิดว่าโออยู่แล้วว่าต้องมีปัญหา แต่ไม่คิดว่าพินันกับพี่วรรณจะไปกู้เงินมาเยอะขนาดนี้ ถ้าบริษัทปิดตัว พี่จะไปทำงานที่ไหนละคะ อายุก็ปุ่นนี้แล้ว” สุตดา พนักงานบัญชีหญิงที่อายุอานามไม่แพ้กันกล่าวด้วยน้ำเสียงร้อนรน

หลังประโยคคำถามนี้ ทุกคนในห้องประชุมก็ส่งเสียงอื้ออึง หลายคนเห็นด้วยกับสุตดา พลางปริวิตกถึงอนาคตของพวกเขา ขณะที่บางคนมองหาช่องทางเอาไว้ล่วงหน้า แอบสมัครงานที่อื่นไว้แล้ว

“ที่โซ่เชิญทุกคนมาวันนี้ก็เพราะเรื่องนี้แหละคะ ก่อนอื่นต้องสารภาพเลยว่าโซ่ก็เพิ่งรู้ปัญหาของบริษัทเหมือนกัน และด้วยประสิทธิภาพการทำงานเป็นศูนย์ของโซ่ คิดว่าคงไม่สามารถกู้วิกฤติของพวกเราด้วยตัวคนเดียวได้แน่ โซ่จึงอยากปรึกษาทุกคนว่า ถ้าเราทำตามแผนธุรกิจนี้ มีทาง

เป็นไปได้ที่จะทำให้บริษัทกลับมามีผลกำไรเหมือนเดิมหรือเปล่า”

พูดจบก็เปิดไฟล์นำเสนอในคอมพิวเตอร์ที่ตั้งอยู่หน้าตน เครี่องฉายภาพส่องลำแสงกระทบฉากสีขาวที่หึ่งตัวลงมาจากเพดาน หญิงสาวใช้เวลาช่วงเช้าจนถึงเที่ยง สรุปข้อมูลที่ได้รับจากปียกัทร์ให้เข้าใจง่ายที่สุด

เช่นเดียวกับครั้งแรกที่โซอ่านข้อมูลนี้เมื่อคืน ทุกคนในห้องต่างมีสีหน้าท่าทางและการแสดงออกเป็นไปในทิศทางเดียวกัน คือตกใจ อึ้ง และไม่คาดคิดว่าจะมีวิธีทำธุรกิจในรูปแบบเช่นนี้อยู่ด้วย

“มันจะเป็นไปได้ยังไงล่ะ มีใครที่โหนเขาทำกัน” เรื่องฤทธิ์ พนักงานชายใจหญิงที่แต่งหน้าจัดจนหญิงสาวที่นั่งด้านข้างยังอาย จีบปากจิบคอถามด้วยเสียงเล็กแหลมเกินจริง

โซใจเย็น ยิ้มให้โดยไม่มีสีหน้าท่าทางโกรธเคือง

“ก็เพราะยังไม่มีใครเคยทำนะสิคะ โซถึงมองว่ามันน่าจะเป็นโอกาสที่ดี ถ้าเราเป็นเจ้าของแรกที่ทำตัวรูปแบบนี้ได้ก็ย่อมไม่มีคู่แข่ง ผลกำไรก็จะตกเป็นของบริษัทเราเพียงเจ้าเดียวไม่ใช่หรือคะ”

บังเกิดเสียงเซ็งเซ้งยิ่งกว่าเดิม ประหนึ่งห้องนี้คือรังนกที่มีฝูงนกส่งเสียงร้องแข่งกันฟังไม่ได้ศัพท์ หลายคนถกเถียงกันหน้าดำคร่ำเครียดว่า จะมีทางเป็นไปได้ในการทำธุรกิจจริงหรือไม่ เพราะสิ่งที่โซเสนอเป็นเพียงแผนธุรกิจที่ยังไม่เคยมีกรณีศึกษาหรือตัวอย่างให้เห็นเลย

ผู้อาวุโสที่สุดนั่งครุ่นคิด สายตาจับจ้องกราฟแท่งสถิติต่างๆ ที่โซนำมา สลับกับมองใบหน้าที่ฉายแววมุ่งมั่นของเด็กสาว

“ผมว่าน่าสนใจนะ”

เพราะเป็นเพียงบัณฑิตธรรมดาๆ ไม่มีประสบการณ์ใดๆ คำพูดของโซจึงไร้น้ำหนักพอจะโน้มน้ำหนักให้พนักงานทุกคนเชื่อ แต่เมื่อเป็นคำพูดของบรรเจิดซึ่งรั้งตำแหน่งผู้จัดการ จึงมีอำนาจพอให้ทุกคนที่ซุบซิบกันเสียงดังต้องหยุดฟัง

“ทุกคนรู้ที่อยู่แล้วว่าสถานที่เหล่านี้มีนักท่องเที่ยวแวะเวียนไปไม่

ขาดสาย ซ้ำค่าใช้จ่ายในการกินการเที่ยวยังสูงกว่าการท่องเที่ยวรูปแบบปกติ ถ้าเราสามารถจัดโปรแกรมทัวร์โดยคำนึงถึง ‘ความสนุก’ บน ‘ความปลอดภัย’ เพราะปกติแล้วแหล่งอโคจรเช่นนี้มีนักท่องเที่ยวให้เราเห็นอยู่บ่อยๆ ว่านักท่องเที่ยวต่างชาติโดนทำร้าย ก็อาจไปได้สวย”

หลายคนเริ่มคิดตาม ต่อให้ไม่ต้องทำงานบริษัทหน้าเที่ยว พวกเขาก็รู้ข้อเท็จจริงนี้คืออยู่แล้ว ยิ่งเมื่อเห็นตัวเลขเม็ดเงินที่สถานที่ท่องเที่ยวยามราตรีได้รับในภาพรวม ยิ่งล้าทับโอกาสความสำเร็จตามแผนธุรกิจนี้มากขึ้นไปอีก

“หนูโซลองอธิบายแผนนี้ให้พวกเราพอเห็นภาพชัดเจนดูก่อนก็ไม่ได้เสียหายนี้ ไว้เห็นข้อดีข้อเสียแล้วค่อยตัดสินใจก็คงไม่เสียเวลาพวกเราเท่าไรหรอกมั้ง”

บรรเจิดลอบขยิบตาให้เด็กสาวคราวลูก โซตื่นตันจนน้ำตาแทบปรึ่ม แต่หญิงสาวพยายามเก็บอาการ

เมื่อเห็นพนักงานลดท่าที่ต่อต้านหรือปฏิเสธซึ่งที่ยังไม่ทันฟังรายละเอียดลง โซจึงเปิดไฟล์นำเสนอที่ละหน้า พลังอธิบายทุกสิ่งตามแผนที่ปิยภัทรทำให้ บางคนพยักหน้าหงิกๆ ตาม ขณะที่บางคนประกายตาเริ่มเปลี่ยนไป จากหวาดกลัว วิดกกังวล เป็นมองเห็นแสงแห่งความหวังรำไร

หากเปรียบวิกฤติที่ประสบเป็นความมืดดำสนิท เมื่อมีแสงสว่างแม้เพียงน้อย ก็ทำให้ผู้ตกอยู่ในห้วงอนธการมองเห็นแสงนั้นสว่างสุดไสดุจตั้งแสงอาทิตย์

พนักงานทุกคนมองเห็นแสงสว่างนั้นพร้อมกัน

“ไม่ได้นะ เราไม่ยอมให้โซทำแบบนั้นเด็ดขาดเลย!”

เสียงตะโกนลั่นจนทุกคนในร้านอาหารหันมองเป็นตาเดียว อาเธอร์ยืนเอามือสองข้างเท้าโต๊ะ ชะโงกหน้าเข้าหาโซที่นั่งฝั่งตรงข้าม

แต่ไม่ทันได้ไวยวายอะไรต่อ ฝ่ามือเรียวยาวของสาวผมสั้นก็ฟาดเข้าที่ศีรษะหนุ่มตัวอย่างแรงจนหัวแทบกะมา และทั้งที่ตั้งใจจะหันไปไวยวาย

แต่เมื่อเห็นสายตาดูของดาว อาเธอร์ก็ต้องเก็บกลิ่นคำพูดทั้งหมดไปพลงนั่งลงอย่างไม่เต็มใจนัก

“จะไว้วางยาเตียงแก็ทเธอโร ฉันคิดว่าถ้าโซมีทางเลือกก็คงไม่ยอมทำแบบนี้หรอก แต่เท่าที่ฟังแผนธุรกิจนี้ฉันว่าก็เข้าท่าดีนะ”

“โซมีได้บีบบังคับเอาเพื่อนแบบแกนี่มา จะให้ผู้หญิงตัวเล็กๆ แบบนี้พำนักท่องเที่ยวไปทัวร์ผับบาร์คาราโอเกะ หรือสถานที่เที่ยวกลางคืนที่อันตราย พรรคนี้มัน เกิดโดนลวนลามหรือเกิดเรื่องไม่คาดฝันอะไรขึ้นมา ใครจะรับผิดชอบ”

“ไม่ต้องห่วงนะอาเธอร์ ในแผนนี้มีรายละเอียดการรักษาความปลอดภัยทั้งตัวนักท่องเที่ยวและไกด์เขียนเอาไว้แล้ว”

หญิงสาวพยายามพูดให้เพื่อนสบายใจ ทำที่เป็นห่วงเป็นใยเกินกว่าความเป็นเพื่อนของอาเธอร์นั้น โซชินและรับรู้ความรู้สึกของเขามาตั้งแต่มัธยมปลายปีหนึ่งแล้ว แต่หญิงสาวคิดกับเขาเพียงเพื่อน และไม่ยอมเสียความสัมพันธ์เช่นนี้ไป จึงมิได้ตอบรับเกินกว่าที่ควรทำหรือมิได้ปฏิเสธให้ชัดเจนเสียที

จะมีก็เพียงดาวและซามที่พยายามเตือนสติเพื่อนหนุ่มมิให้คิดหรือทำอะไรเกินเลยไปนัก อาเธอร์คิดเองเออเองว่าคงเพราะอยู่ในวัยเรียน โซจึงยังไม่ได้คิดเรื่องความรัก เมื่อเรียนจบเขาจึงเดินหน้าลุยเต็มที่จนแสดงท่าทีออกมามากกว่าปกติเช่นนี้

“แต่ถึงยังไงเราก็คงเป็นห่วงอยู่ดี เอาอย่างนี้ ให้เราไปเป็นเพื่อนนะ”

ตามแผนธุรกิจของปิยภัทร เขียนขั้นตอนการทำธุรกิจนำเที่ยวรูปแบบใหม่เอาไว้อย่างละเอียด และดังเช่นที่ธุรกิจประเภทนี้ต้องทำเป็นอย่างแรกคือการติดต่อสถานที่ท่องเที่ยว ร้านค้า ร้านอาหาร แหล่งขายของที่ระลึกเอาไว้ก่อนล่วงหน้าเพื่อพาลูกทัวร์ไปยังสถานที่เหล่านั้น โดยนักท่องเที่ยวจะได้รับส่วนลดหรือโปรโมชั่นต่างๆ เป็นสิ่งแลกเปลี่ยน เมื่อตัดสินใจทำตามแผน โซจึงต้องติดต่อแหล่งท่องเที่ยวมาราตรีเพื่อหาเครือข่ายพันธมิตร

หญิงสาวลึงเลครูหนึ่ง เธอไม่อยากให้เพื่อนต้องมาลำบากด้วย
“ให้พวกเราไปด้วยนะ เราก็เป็นห่วงโซ่”

ขามซึ่งพูดน้อยที่สุดถึงกับเอ่ยปากเช่นนี้ โซ่จึงพยักหน้าอย่างเสี
ยไม่ได้

เริ่มต้นในกรุงเทพฯ

สถานที่ท่องเที่ยวในเวลากลางวันของมหานครมีมากมายหลายหลาก
หลายแหล่งให้เหล่านักท่องเที่ยวได้เลือกสรรตามแต่รสนิยม ทั้งผับ บาร์
คาราโอเกะ ร้านอาหาร หรือฮาร์ดคอร์อย่างอาบอบนวด ก็มีผุดขึ้นเป็น
ทิวแถวราวดอกเห็ดบานยามฝนตก

เหมือนแสงไฟที่ล่อหลอกให้ฝูงแมลงเฝ้าบินเข้ามาถูกเผาจนมอดไหม้

อาเธอร์ขับรถพาสาวสาวเข้าสู่ถนนรัชดาภิเษกอย่างชำนาญชำนาญ เขา
ก็เป็นดังเช่นวัยรุ่นหลายคนที่ใช้ชีวิตอย่างอยากรู้อยากลอง แม่ไม่เจนนัด
ขนาดมาท่องเที่ยวเป็นประจำ แต่เฉลี่ยแล้วอาเธอร์ก็มาเที่ยวผับย่านนี้
เดือนละหนึ่งครั้งเป็นอย่างต่ำ

แสงไฟหลากสีที่ประดับประดาอยู่ด้านหน้าอาคารใหญ่ส่องสว่าง
วูบวาบจนตาพร่า ผู้คนเดินขวักไขว่ไปมาจนรถชะลอตัว โซ่กับดาวซึ่งเคยมา
เที่ยวบ้างไม่ตื่นตื่นแปลกใจอะไร มีเพียงขามที่พอกับแม่เป็นห่วงเป็นพิเศษ
จึงไม่อนุญาตให้เที่ยวกลางคืน ตลอดสี่ปีที่เรียนมหาวิทยาลัย หญิงสาว
ไม่มีโอกาสได้ติดสอยห้อยตามเพื่อนมาเที่ยวเลยสักครั้ง

“โอ้โฮ! ทำไมเขาแต่งตัวโป๊กันขนาดนี้ล่ะ” สาวผมหยักศกอุทานสลับ
ครางอย่างตระหนกเป็นระยะ เมื่อเห็นการแต่งกายของหญิงสาวที่มุ่งกางเกง
หรือกระโปรงสั้นแค่อีบ เสื้อตัวบางหากไม่คว้านคอสีกลงไปจนแทบ
ไม่อาจบดบังสิ่งอันพึงสงวน ก็เปิดหลังเปิดไหล่รอดผิวขาวผ่อง (หรือ
กระดุมกระดางในบางคน) ทำท่ายสยตาทนุมน้อยหนุ่มใหญ่ที่มองมาอย่าง
เห็นกระหาย

รถแล่นเข้าจอดในที่จอดรถ วัยรุ่นชายที่ดูแล้วไม่คล้ายคนไทยเป่านกหวีดเป็นสัญญาณให้รถหยุด และวิ่งมาเปิดประตูด้านข้างคนขับที่โชนังพลางผายมือเชิญอย่างสุภาพ

หญิงสาวค้อมศีรษะเล็กน้อยเป็นเชิงขอบคุณ เธอรู้ว่าคงสื่อสารด้วยคำพูดไม่รู้เรื่อง เพราะเมื่อพินิจใบหน้าก็พอรู้ว่าเด็กหนุ่มคนนี้เป็นคนต่างด้าวไม่เวียดนามก็เมียนมา

เป็นเรื่องปกติของประเทศ แม้มีกฎหมายเขียนไว้ว่าห้ามคนต่างด้าวทำงานโดยไม่ได้รับอนุญาต และมีบัญญัติเอาไว้ชัดเจนว่ามีงานประเภทใดบ้างที่สงวนไว้ให้เฉพาะคนไทยทำ แต่งานส่วนใหญ่ที่กำหนดล้วนเป็นงานที่ใช้แรงงานหนัก แคมค่าจ้างค่าแรงก็ถูก คนไทยจึงไม่นิยมทำ ขณะที่คนต่างด้าวที่ขยันกว่า ทำงานหนักโดยไม่เกี่ยงเรื่องค่าแรง ก็ลักลอบทำงานโดยผิดกฎหมายเช่นนี้เป็นจำนวนมากโดยที่กฎหมายไม่อาจควบคุมจัดการ เพราะเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจพากันรู้เห็นเป็นใจเพื่อแลกกับผลประโยชน์ต่างตอบแทน

เป็นดังเช่นที่ปิยภัทรกล่าวจริงๆ ว่าสังคมเราเต็มไปด้วยลี้ด้าหรือไม่มีลี้ด้า

ทั้งสี่เดินไหลตามคลื่นมนุษย์ที่มุ่งหน้าไปยังทิศเดียวกัน ในซอยนี้มีสถานบันเทิงประเภทผับบาร์ตั้งอยู่ร่วมสิบร้าน แต่ละร้านล้วนแข่งขันกันทั้งเรื่องการตกแต่งบรรยากาศสถานที่ การคัดเลือกพนักงานทำหน้าที่ดีเจ พนักงานเสิร์ฟ หรือกระทั่งการคั่นหน้าเหี้ยมที่ยืนเฝ้าอยู่หน้าประตูทางเข้าร้านที่ดูเหมือนจะได้รับความนิยมจนมีผู้คนยืนรอต่อคิวเพื่อเข้าไปด้านใน คือร้าน 'เดอะเลิฟเวอร์บาร์แอนด์เลานจ์' ที่โดดเด่นตั้งแต่การติดไฟสีไว้ที่บ้านได้ทางขึ้นให้กะปรับเปลี่ยนสีได้ตามจังหวะการเหยียบย้ำ ป้ายชื่อทำจากโครเมียมสีเงินวาววับขนาดใหญ่ที่ตีโชนต์ตัวอักษรได้สะดุดตา ภายในแบ่งเป็นสามโซน คือโซนร้านอาหารเพื่อนั่งกินข้าวฟังเพลงสบายๆ โซนบาร์คืออกเทลที่มีบาร์เทนเดอร์ตีกริวรางวัลระดับประเทศคอยบริการเครื่องดื่ม

สุดพิเศษหลากหลายเมนู และโซนด้านในสุดเหมาะสำหรับชาแดนซ์ที่มีดีเจ
ทั้งหญิงชายคอยเปิดเพลงจังหวะคึกคักสลับกับดนตรีสด

พวกโซมิได้มาเที่ยว หากแต่นัดพบกับวิศุรีย์ นักธุรกิจหนุ่มไฟแรง
เจ้าของสถานบันเทิงแห่งนี้เอาไว้แล้ว

ทันทีที่ก้าวเท้าเข้ามาในร้านเดอะเลิฟเวอร์ เสียงเพลงจากลำโพงที่
ติดตั้งไว้โดยรอบของโซนด้านในก็ดังกระหึ่มทะลุบานประตูหนาหนักให้พอ
กระทบโสตประสาทของอาเธอร์ ชายหนุ่มถูกบรรยายกาศแสง สี เสียง
ปลุกเร้าให้ทำต้องกระดิกตามจังหวะเพลง สายตากวาดมองซ้ายขวาวอย่าง
เพลิดเพลิน ลืมจุดประสงค์ที่จะปกป้องหญิงสาวที่แอบชอบไปเสียสิ้น

โซโทรคัพท์หาบุคคลที่นัดหมาย ไม่ถึงห้านาทีหลังจากวางสาย
ชายหนุ่มในชุดเสื้อเชิ้ตสีน้ำเงินเข้ารูปปล่อยชายกับกางเกงยีนทรงสกินนี่
ที่รัดเสียจนน่ากลัวจะหายใจไม่ออกก็เดินอาดๆ มาอย่างไม่รีบร้อนนัก
ผมหัวเสียไถ่ด้านข้างเป็นทรงนิยมของวัยรุ่นยุคนี้ จมูกโด่งเป็นสันร้าวกับ
มีโซ่จมูกแท้ตามธรรมชาติ ริมฝีปากบางเฉียบจนหญิงสาวหลายคนต้องอาย
หูข้างซ้ายมีร่องรอยการเจาะแต่บัดนี้ไร้สิ่งใดประดับ แสดงถึงบุคลิกและ
ตัวตนของชายหนุ่มอย่างชัดเจน เมื่อเห็นหญิงสาวหน้าตาดีถึงสามคนยืน
รออยู่ เขาก็ยิ้มต้อนรับพลางผายมือเชิญพวกเธอไปที่โซนร้านอาหารโดย
ไม่แม้แต่จะเหลือบตาแลอาเธอร์

ทั้งห้าด้านในสุดที่เสียงเพลงไม่ดังรบกวนจนเกินไปนัก โต๊ะไม้
ตัวยาววางคั่นระหว่างโซฟา มีหมอนอิงวางด้านหลังสำหรับนั่งพิง กระจก
ติดฟิล์มมองจากด้านในออกไปเห็นผู้คนเดินขวักไขว่ริมถนนชัดเจน ขณะที่
อีกฝั่งกลับมองเห็นภายในร้านเลือนรางเพื่อมิให้ผู้นั่งกินข้าวอยู่ขัดเงินยาม
ถูกจ้องมอง แสงสีส้มขับบรรยากาศให้อบอุ่นและกระตุ้นให้อยากอาหาร

เจ้าของร้านก้มมือเรียกรับบริการพลางสั่งอาหารโดยไม่จำเป็นต้องกาง
เมนู

“ผมสั่งเมนูขึ้นชื่อของร้านเราให้ลองชิมกันนะครับ พวกคุณจะสั่งอะไร

เพิ่มเติมก็เชิญเลย”

วิฑูรย์พูดพลางจับจ้องใบหน้าสวยโฉบเฉี่ยวของโซดาเป็นมัน หญิงสาวปกติเป็นคนมั่นใจในตัวเอง จึงแต่งตัวด้วยเสื้อแขนยาวเปิดไหล่ แม้มดูไม่โป๊เมื่อเทียบกับนักเที่ยวสาวหลายคนที่ได้ผ่านกระจกหน้าร้านไปมา แต่ด้วยการแต่งหน้าโทนผู้ดีซึ่งเผยความงามของเครื่องหน้าอย่างเป็นธรรมชาติ ผมสีน้ำตาลแดงยาวถึงกลางหลัง และหยันตาขวนคั่นหาคู้่นั้น ก็ทำให้หนุ่มเพลย์บอยอย่างวิฑูรย์อดไม่ได้ที่จะมองตาค้าง

“แหม่ม! พวกเราคงไม่สั่งอะไรเพิ่มหรือครับ ไม่หิว คุยจบแล้วก็จะรีบกลับเลย” อาเธอร์เป็นฝ่ายรำคาญสายตานั้นแทนโซดาที่ไม่ได้คิดหรือรู้สึกอะไรเป็นพิเศษ จนดาราที่นั่งด้านข้างอดไม่ได้ที่จะเอามือหยิกต้นขาเขาได้โต๊ะ

วิฑูรย์ฟังเข้าหูซ้ายแล้วย้ายออกหูขวาอย่างไม่ใส่ใจ ดวงตาแพรวพราวของชายหนุ่มยังไม่ถอยจากใบหน้าของโซดา จนหญิงสาวที่ถูกจ้องเริ่มรู้สึกประหม่า แต่กระนั้นด้วยจุดมุ่งหมายที่มาพบเขาในวันนี้ก็ทำให้โซดาเข้ารับเข้าประเด็น

“ขอบคุณคุณวิฑูรย์มากเลยนะคะที่สละเวลามาพบดิฉัน”

“ไม่ต้องคงต้องคุณก็ได้ เรียกพี่ฑูรย์เถอะครับน้องโซ”

คราวนี้เป็นดาราที่กักฟันกรอดอย่างสะกดกลั่น ชามเตาะแขนเพื่อนเบาๆ ให้ออดทน

“ขออนุญาตเรียกคุณวิฑูรย์ดีกว่าคะ เราเพิ่งเจอกันครั้งแรก โซไม่กล้าตีสนิทขนาดนั้น” หญิงสาวสงวนท่าที แต่เช่นนั้นกลับทำให้นักธุรกิจหนุ่มยิ่งฟังใจในตัวเธอมากขึ้นไปอีก “ตามที่เกริ่นไปตอนโทร. หาคุณวิฑูรย์นะคะ โซอยากให้คุณพิจารณาแผนธุรกิจนี้ เพื่อขอสนับสนุนโทรโมชันหรือการรับรองเป็นพิเศษสำหรับนักท่องเที่ยวต่างชาติที่โซจะพามาเที่ยวที่เดอะเลิฟเวอร์”

เพราะฟังข้อมูลคร่าวๆ ทางโทรศัพท์แล้ว วิฑูรย์จึงพลิกเอกสารที่หญิงสาวเตรียมมาให้ผ่านๆ เท่านั้น

ครั้งแรกที่นักธุรกิจหนุ่มคุยกับโซ เขาตั้งใจจะวางสายเพราะคิดว่าเป็นพวกมิจฉาชีพหรือคนโทร. มาขายประกัน แต่เพียงประโยคเดียวของโซที่พูดขึ้นมาทำให้เขาสนใจในตัวหญิงสาวคนนี้ทันที

‘คุณอยากให้เดอะเลิฟเวอร์ดังไปทั่วโลกไหมคะ’

ตลอดชีวิตการทำธุรกิจ ชายหนุ่มลงทุนในหลากหลายผลิตภัณฑ์ทั้งเปิดผับ บาร์ ร้านอาหาร นำเข้าเครื่องสำอาง เสื้อผ้า และอื่นๆ อีกมากมาย รายรับในแต่ละเดือนพอจะยกระดับเขาให้ถูกเรียกว่า ‘เศรษฐี’ ได้ไม่ยาก แต่ไม่เคยมีสักครั้งเลยที่เขาจะคิดถึง ‘การมีชื่อเสียงระดับโลก’

“ปกติเดอะเลิฟเวอร์ก็เป็นผับดังอันดับหนึ่งของรัชดาฯ มีคนมาเที่ยวเป็นพันๆ ต่อคืน ทำกำไรให้ผมมหาศาลอยู่แล้ว ผมไม่เห็นความจำเป็นต้องร่วมธุรกิจกับคุณเลยนี่ครับ”

แม้จะสนใจรูปร่างหน้าตาหญิงสาว แต่เรื่องธุรกิจก็ส่วนธุรกิจ เขาไม่อาจปล่อยให้อารมณ์เข้ามาครอบงำจนทำให้ตัวเองเสียผลประโยชน์ได้

“เพราะเดอะเลิฟเวอร์เป็นผับอันดับหนึ่งในกรุงเทพฯ นะสิคะ โซถึงสนใจทำธุรกิจด้วย และคิดว่าคุณก็น่าจะสนใจเช่นกัน”

หญิงสาวพยายามถ่วงทอตอบทพุดที่ซุ่มมาตามคำแนะนำของปิยภัทร ประโยคต่อประโยค

โซเพียงแผนธุรกิจเท่านั้น บุรุษลึกลับที่เธอรู้จักเพียงตัวตนในโลกออนไลน์ยังแนะนำสถานบันเทิงต่างๆ ให้เธอ รวมถึงเทคนิคการเจรจาทางธุรกิจให้อีกด้วย ประโยคคำถามที่ทำให้วิศุทธิ์สนใจในตัวเธอก็เป็นประโยคที่เขาขีดเส้นใต้เอาไว้ว่า ‘ต้องพูด’

หากเรียงลำดับความต้องการของมนุษย์ ทุกผู้ย่อมมีความต้องการพื้นฐานคือปัจจัยสี่เป็นอันดับแรก ต่อมาคือความต้องการความสะดวกสบายในการดำเนินชีวิต เช่น อาชีพมั่นคง ฐานะร่ำรวย และที่เหนือไปกว่าสองระดับนั้น คือความต้องการการเป็นที่ยอมรับและชื่อเสียงเกียรติยศ

ประโยคนี้ของโซสามารถกระตุ้นความปรารถนาขั้นสูงในใจของ

วิฑูรย์ได้ชะงัด

“คุณประสบความสำเร็จและเป็นที่ยอมรับกันดีในแวดวงนักธุรกิจของประเทศไทยอยู่แล้ว แต่คุณลองคิดภาพดูสิคะว่า ถ้าเดอะเลิฟเวอร์มีชื่ออยู่ในนิตยสารท่องเที่ยวของต่างประเทศ ได้รับการแนะนำว่าเป็นสถานที่ท่องเที่ยวที่ห้ามพลาดหากเดินทางมาที่ประเทศไทย ผลที่ตามมาคืออะไร”

ทันทีที่โซพูตจบ วิฑูรย์ก็วาดภาพในหัวตาม เขาเห็นร้านอาหารกึ่งผับของตนมีนักท่องเที่ยวจากทั่วทุกมุมโลกหลั่งไหลกันมาเที่ยว มีการขยายพื้นที่จนใหญ่กว่าเดิมอีกหลายเท่า มีบริการและการจัดพื้นที่รองรับความต้องการของนักท่องเที่ยวเพิ่มอีกหลายส่วน หน้าของเขาปรากฏอยู่ในภาพข่าว ทั้งโทรทัศน์ เว็บไซต์ นิตยสาร และหนังสือพิมพ์ต่างๆ

เจ้าของร้านหนึ่งไปครู่หนึ่ง สายตาสีคุ่มองวิฑูรย์อย่างลึนระทึก โชลอบกำมือแน่นไต้ไต้ะ แม้สีหน้าแวตาทหญิงสาวจะแสดงออกซึ่งความเด็ดเดี่ยวมั่นใจ แต่ใครจะรู้ว่าภายในใจเธอตื่นตื้นตันและกังวลกับคำตอบที่จะได้รับเพียงใด

“ผมต้องการเครื่องยืนยันว่า หากทำตามแผนของคุณ กำไรที่ผมได้รับจะต้องไม่ลดลง”

นักธุรกิจยอมคำนึงถึงผลกำไรขาดทุนเป็นอันดับแรกอยู่วันยังค่ำ แม้ประโยคนี้จะแสดงให้เห็นว่าวิฑูรย์สนใจในสิ่งที่โซพูต แต่เขาก็ไม่บ้าจี้พอที่จะทำตามข้อเสนอของเธอทั้งหมดโดยไม่มีหลักประกันอะไรรองรับ

โซของที่ต้องเป็นฝ่ายล้มเหลว หญิงสาวไม่มีสิ่งใดพอจะเป็นหลักประกันให้วิฑูรย์ได้หากธุรกิจที่คุยกันวันนี้ไม่ประสบความสำเร็จ หรือต่อให้เธอมีโซก็ไม่น่าจะพอใจที่จะชดใช้ให้เขาได้เพียงพอ

ช่วงเวลาแห่งการตัดสินใจดำเนินไปเพียงครู่ แต่ราวกับยาวนานนับชั่วโมง วิฑูรย์จ้องมองดวงตาที่ฉายแววสับสนของโซอย่างหยั่งเชิง อันที่จริงชายหนุ่มเกือบตกลงทำธุรกิจร่วมกับหญิงสาวแล้ว หากแต่เขาถามเพื่อประเมินท่าทีของเธอเพื่อสร้างความมั่นใจในตัวเองเท่านั้น

“ตกลงค่ะ ฉันยินดีทำสัญญาเพื่อประกันรายได้ของคุณ”

วิฑูรย์เลิกคิ้วอย่างแปลกใจ เขาไม่ได้ต้องการถึงเพียงนี้ หากแต่หญิงสาวกลับเป็นฝ่ายเอ่ยปากถึงเรื่องสัญญาอันเป็นข้อผูกมัดขึ้นมาเสียเอง “เดี๋ยวดิฉันกลับไปร่างสัญญามาและจะส่งให้คุณพิจารณานะคะ ถ้าคุณตกลง เราก็เริ่มคุยรายละเอียดส่วนที่เหลือกันต่อ”

เสียงที่ๆ ดังในลำคอของคนฟัง โซเป็นคนน่าสนใจจริงๆ เสียด้วย

วิฑูรย์เปลี่ยนท่าทีจากฟังใจเธอเพียงรูปลักษณ์มาเป็นนับถือความกล้าบ้าบิ่นของหญิงสาว ความปรารถนาต่อเรือนร่างดังเช่นเมื่อแรกพบมลายไป เหลือเพียงความชอบใจในบุคลิกท่าทางและความสามารถในการเจรจาธุรกิจ หากแต่นั้นคือสิ่งที่วิฑูรย์คิดเองเออเองทั้งสิ้น...

อันที่จริงโซมิได้ใจกล้าและสามารถตัดสินใจได้อย่างเด็ดเดี่ยวเช่นนี้ เธอล้วนทำตามคำแนะนำของปิยภัทรทั้งสิ้น

หญิงสาวให้อาเธอร์ซึ่งไม่เป็นที่สนใจของวิฑูรย์มากนักถือโทรศัพท์มือถือของตนไว้ ประโยคสนทนาถูกพิมพ์ผ่านช่องสนทนาส่วนตัวกับปิยภัทร เมื่อวิฑูรย์พูดอะไรมา เพื่อนหนุ่มก็พิมพ์บทสนทนาแบบย่อๆ ให้ผู้แนะนำเข้าใจ เพื่อให้ปิยภัทรเลือกประโยคโต้ตอบที่สามารถนำการสนทนาครั้งนี้อย่างปลอดภัยไปสู่เป้าหมายที่ตั้งเอาไว้ได้

โซลอบมองบทสนทนาที่ปิยภัทรพิมพ์แนะนำกลับมา และพูดตามอย่างคล่องแคล่วราวกับซ้อมมาแล้วนับสิบนับร้อยรอบ หญิงสาวที่ประสบการณ์ธุรกิจเป็นศูนย์ย่อมไม่สามารถรับมือนักธุรกิจมากเล่ห์อย่างวิฑูรย์

และการแนะนำให้ ‘ทำสัญญา’ ก็ทำให้เป้าหมายของการเจรจาธุรกิจในวันนั้นบรรลุผลสำเร็จ

ช่วงเวลาหนึ่งสัปดาห์นับแต่เริ่มดำเนินการตามแผนธุรกิจ โซเดินสายเจรจากับผู้ประกอบการหลายราย บางรายปฏิเสธทันทีเพราะความคิดของเธอประหลาดเกินไป ในขณะที่บางรายกล้าได้กล้าเสีย และไม่เห็นว่า

ธุรกิจตนจะเสียหายอะไร ก็ตกลงร่วมเป็นพันธมิตรกับเที่ยวไทยทัวร์ จนตอนนี้มีร้านค้า ผับ บาร์ คาราโอเกะหลายสิบร้านที่อยู่ในบัญชีรายชื่อที่โซบันที่กเอาไว้

และเพราะเธอไปแจ้งความกับตำรวจ พร้อมนำรูปถ่ายของพ่อที่โดนทำร้ายและใบรับรองแพทย์ไปเป็นหลักฐานว่าครอบครัวเธอถูกทวงหนี้โหด ทำให้ตำรวจเพิ่มกำลังสายตรวจคอยเวะเวียนมาตรวจสอบหน้าบริษัทเธอมากขึ้น เจ้าหนี้ในระบบที่ตั้งใจคุกคามจึงไม่กล้าส่งคนมาทำร้ายพ่อกับแม่ของเธออีก ในขณะที่เจ้าหนี้หลายรายที่มีได้ใช้ความรุนแรง แต่มีหลักฐานการกู้เงินมาชู้ โซกี้เจรจาชอผัดผ่อนไปก่อนเพื่อรอผลจากการทำธุรกิจรูปแบบใหม่ที่เธอทุ่มสุดตัวโดยเอาอนาคตของตัวเองและครอบครัวเป็นเดิมพัน

หญิงสาวมอบหมายให้พนักงานฝ่ายการตลาดทำโฆษณาประชาสัมพันธ์ชุดใหม่ทันที

เพราะความรวดเร็วของโซเชียลเน็ตเวิร์ก ทำให้ไม่จำเป็นต้องเสียค่าโฆษณาเพื่อแพร่ภาพทางโทรทัศน์ หนังสือพิมพ์ หรือนิตยสาร แต่กลับเผยแพร่ได้โดยไม่เสียค่าใช้จ่ายผ่านเว็บไซต์ต่างๆ เช่น ยูทูบ เฟซบุ๊ก อินสตาแกรม เธอซึ่งเรียนสาขาการท่องเที่ยวมารู้เทคนิคการประชาสัมพันธ์หลากหลายรูปแบบเพื่อดึง 'เสน่ห์' ของสถานที่ท่องเที่ยวออกมาดึงดูดความสนใจของนักท่องเที่ยวเน็ตได้เป็นอย่างดี

คติปฏิบัติโอความสนุกสนานของผู้คนมากมายท่ามกลางเสียงดนตรีคึกคัก เครื่องดื่มสีอำพันย่อมอารมณ์ให้เพลิดเพลินจนปลดปล่อยลีลาท่าทางไปตามจังหวะเพลง เมนูอาหารที่ปรุงรสและจัดแต่งอย่างพิถีพิถัน แสง สี เสียง และเรื่อนราวโค้งเว้าของอิสตรีกับความกำยำแข็งแรงของบุรุษ กระตุ้น 'สัญชาตญาณ' ที่ถูกกักเก็บของมนุษย์ให้ตื่นขึ้น

คำโฆษณาเชิญชวนท่องเที่ยวโดยมีการประกันความปลอดภัยทั้งต่อชีวิต ทรัพย์สิน รวมถึงโปรโมชั่นต่างๆ มากมายที่จะได้รับจากการ

นำเที่ยว ทั้งส่วนลดค่าอาหารเครื่องดื่ม พื้นที่ที่จัดสรรไว้ให้เป็นพิเศษ และการบริการในรูปแบบต่างๆ ที่ปลุกเร้าอารมณ์นักท่องเที่ยวทุกเชื้อชาติ ถูกเผยแพร่ออกไปทั่วโลกและกลายเป็นกระแสไวรัลในชั่วข้ามคืน

หลังจากนั้นสองวัน โซซึ่งนั่งทำงานอยู่หน้าคอมพิวเตอร์ในสำนักงาน ตั้งแต่ช่วงบ่ายจนถึงตีคืนก็ฟูบหลับคาโต๊ะทำงานอย่างไม่ตั้งใจ หญิงสาวที่เห็น้อยล้ารู้สึกมีนงง กระทั่งในหัวงนิทราอย่างเหมือนเธอเดินอยู่ในเขาวงกตที่มีทางแยกมากมายแต่ไม่รู้จะไปทางไหนดี ในผืนนั้นเหมือนมีหมอกหนาทึบบังทัศนวิสัยให้มองเห็นหนทางเบื้องหน้าได้เพียงแค่นี้ เส้นทางทุกสายล้วนนำสู่ประวิงกั้วราวกับมีผีห่าซาตานรออยู่ ณ ปลายทาง

ไม่ทันได้ตื่นตระหนกตกใจไปกว่านั้น เสียงแจ้งเตือนว่ามีอีเมลเข้าก็กระซอกโซให้หลุดจากฝันร้าย เธอหะลิ่งตัวพรวดขึ้นมาอย่างมีนงง แล้วสะบัดศีรษะไล่ความง่วงงุน มือปัดป้ายหาโทรศัพท์มือถือเพื่อเปิดดูอีเมลนั้น และทันทีที่เห็นข้อความ ดวงตาที่แทบลืมนึกขึ้นพลันดีดผิงก่อนเบิกค้ำงอยู่เช่นนั้น

“ล้า...ล้าเสร็จแล้ว!”

จดหมายอิเล็กทรอนิกส์ที่ระบุชื่อผู้ส่ง ‘Mr. Daniel Inniwa’ ถูกส่งมาจากอีกซีกโลก เพื่อแจ้งความประสงค์ ‘จอง’ ท้าวีร์ราตรีของเธอเป็นรายแรก

และหากเธอรู้ว่าในอนาคตอันใกล้นี้ จะมีผู้จองท้าวีร์ต่อจากนายแดเนียล ลูกค้าชาวอเมริกันผู้นี้ก็นับลืบนับร้อยราย เสียงกรี๊ดของเธอคงดังลั่นจนคนที่เดินไปเดินมาหน้าอาคารได้ยืนกันถั่วกันหัวเป็นแน่